

EMEK YAYINLARI

DEMBİR DERGİSİ

Derleyen
Özkan Günal _ Emine Aytül Erol

Editör
Özkan Günal

Tasarım
Özkan Günal

SAYI-16
Nisan 2016

Şehadet

EMEK YAYINEVİ
Reyhan Mah. Cumhuriyet Cad. Doruk İşh. No: 150 D: 1B/38
Osmangazi BURSA
Tel: 0(224) 241 03 22

info@emekyayinevi.com
www.emekyayinevi.com

©2016 Emek Yayınevi

Eserin tüm yayın hakları Emek Yayınevi'ne aittir.
Yazılı izin olmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

Ücretsizdir, parayla satılmaz.

EDİTÖRDEN

Sayfa 5

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Nam-ı Dampertli Halil İbrahim Baki Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin on altıncı sayısının konusu, Şehadet...

Şehadet, tanıklık etmek, huzurda olmak, hazır bulunmak, idrak etmek, haber vermek ve bilmek anlamlarına gelir. Kur'an'da, bilmek, hazır olmak, yetişmek, tanıklık etmek ve haber vermek anlamlarında kullanılmıştır. Allah, şahitliğin, adaletle yapılmasını, gizlenmesinin günah ve zulüm olduğunu bildirmiştir.

AYIN RÖPORTAJI

Dembir: Dergimizin Nisan ayı konusu "Şehadet" İslam dininde Şehitlik, peygamberlikten sonra en yüce makamdır ve şehit olanlar yani Kur'an'ın tabiriyle "Allah yolunda öldürülenler" hakikatte ölmemişlerdir ve cennet kapıları onlara sorgusuz sualsiz açıdır. Şehadetle ilgili bu iki detay, içerisinde hangi surları barındırır efendim?

Sayfa 14

Şehitliğin zahir ve batın olmak üzere taşıdığı iki anlam vardır. Her ikisinin de Allah için olma şartı vardır. İçerisinde Allah rızası dışında başka bir istek taşınıyorsa o Hak katında kabul olan bir şehitlik değildir. Yalnız ve yalnız Allah için gerçekleşmesi gerekir.

Meydanın Çocukları

Yusuf: 3,5 yaşında

Sayfa 26

Dembir: Yusuf, şehit olmak nedir?

Yusuf: Şehit? Şehit? Şehiit? Şehiridir!!!

Dembir: Sen hiç şehit gördün mü?

Yusuf: Uzağa gidince görürüz.

Dembir: Peki, şahit olmak nedir?

Yusuf: Tavşanlar havuç yerler onu görürüz.

Dembir: Görmeyi en çok sevdiğin kim?

Yusuf: Babam.

Dembir: Ne görmek istersin?

Yusuf: Roket

Dembir: Allah'ı gördün mü?

Yusuf: O bize her şeyi verir. Verirken gördüm.

Mısri Niyazi Hz İrfan Sofraları

On ikinci Sofra

Bismillahirrahmanirrahim.

Sayfa 32

Yüce Allah Kur'an'ı Kerim Nisa suresi 1 ayetinde,

Ey insanlar, sizi bir tek nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve ikisinden pek çok erkek ve kadın meydana getiren Rabbinize hürmetsizlikten sakının. Kendisi adına birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah'ın ve akrabaların haklarına riayet eden şüphesiz Allah sizi gözetleyip durmaktadır.

buyurmaktadır. Bil ki insanlar tamamen bir tek nefisten yaratıldıklarından dolayı, birbirlerine gidip gelmek, aralarında sevgiyi artırır. Ama bu, Allah için buğuz etmeye de mani olmaz. Zira küfre, şirke, isyana, müşriklere ve asilere Allah için kızmak vaciptir. Onları imana ve salaha davet etmek gerekir. Burada Allah için sevmek, Allah için buğuz etmek (sevmemek) vardır. Bil ki sen, insanlara

KUR'ANI KERİMİN KENDİSİNİ ANLATIŞI

Şehadet.

Sayfa 35

10-18 Onlar Allah'ı bırakıp, kendilerine ne bir zarar ne bir fayda veremeyecek şeylere taparlar. Bir de; "Bu putlar, Allah yanında bizim şefaathçilerimizdir" derler. 10-66 Bilesiniz ki goklerde kim var, yerde kim varsa, hep Allah'ındır. Allah'tan başkasına tapınlar gerçekte Allah'a koştukları ortaklara tâbi olmuylorlar. Şüphesiz onlar ancak zanna uyuyorlar ve sadece yalan söylüyorlar. 11-101 Rabbinin kararının vakti gelince, Allah'a şerik koştukları ilahları bir işe yaramadı ve onların yıkım ve felaketlerinden başka bir şeyi artırmadı. 11-14 Buna rağmen size cevap vermezlerse, artık biliniz ki, o, gerçekten Allah'ın ilmiyle indirilmiştir ve O'ndan başka ilah yoktur. Öyleyse artık, siz Müslüman mısınız? 112-1 De ki; O Allah bir tektir.

AYIN KONUSU

Şehadet...

Sayfa 8

Elestü bi-Rabbi küm, Bezm-i Elest ya da Rabbinizle Yaptığımız Sözleşme, "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" manasına gelir. Allah Teâlâ, kullarıyla ezelle yaptığı, kulların da bizzat şahitlik ettikleri İlahî sözleşmedir. Cenabı Hak kullarına, "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" diye sormuş ve bütün kullar da, "Evet, Sen bizim Rabbinizsin" karşılığını vermişlerdir.

Halk arasında, "Ne zamandan beri Müslümansın?" diye sorulur, öğretildiği şekilde, "Kâlü belâdan beri" cevabı verilir. Kâlü belâ, insanların, Allah Teâlâ'nın birliğini ikrar, Rabliğini tasdik ettikleri vaktidir. Elest bezmi, bu anlaşmanın yapıldığı toplantıdır. Cenabı Hak, kıyamete kadar gelecek bütün insanlarla bir anlaşma yapmıştır. Kur'an'da bu sözleşmenin, kıyamet gününde insanların, "Bizim burdan haberimiz yoktu!" şeklinde bahane ileri sürmelerine engel olmak için yapıldığı belirtilmektedir. Bu anlaşma, Kur'an-ı Kerim'de Araf suresi 172-173 ayetlerinde şöyle anlatılır,

SİZDEN GELENLER

"ŞEHADET" Sayfa 20

Kelimenin iki karşılığı var, birbirinden ayrı (!) iki anlam. Birincisi; tanıklık İkinci anlamı ise; yüksek bir ölüme uğruna ölme, şehit olma... Ne kadar ilginç değil mi? Hayır değil. Çünkü farklı gibi görünen bu iki anlam aslında birbirinin içine geçmiş bir bütünü, bir hakikati anlatıyor bize. Yol gösteriyor aslında. Mürşidim, Efendim, İlimi Ledün tahsilyle seyri sülük gören Hak talipleri olarak bu yolun başında da ortasında da sonunda da amacımızı şehadet şerbetini içmek ve bilginin şehadetine ererek imanı oluşturanlardan olmak olduğunu vurgulamakta her daim. İki şehadete ermek. Şehit olacağım ve şahit olacağım. İşte düğüm burada çözülüyor. Şehit olmadan şahit olunmuyor.

MAKALE

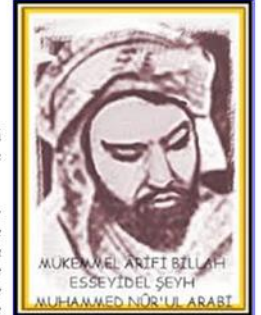
NEFSİN İHYASI (DİRİLMESİ)

Sayfa 30

Bismillahirrahmanirrahim

Malûm ola ki, ölüleri diriltmek dahi iki türdür; Biri nefhidir yani surun üflenmesiyle, biri ilmidir. Nefsi olan İsa gibi ölüyü sürü ile üfürerek diriltmiş. Nitekim Ali İmran Suresi 49. ayet buna işaret eder.

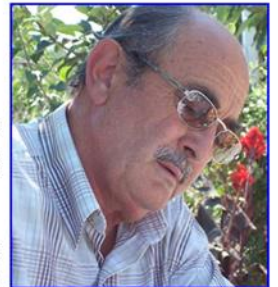
İsraioğulları'na peygamber olarak gönderir, o da onlara der ki: Ben, Rabbinizden delille geldim size. Balçığı yoğurur, kuş şekline sokar, ona üflerim, Allah'ın izniyle kuş olur. Anadan doğma körü körlükten kurtarırım, abraş illetine tutulmuşu, Allah'ın izniyle iyileştiririm ve Allah'ın izniyle ölüyü diriltirim, evlerinizde yediklerinizi, sakladıklarınızı size bildiririm. İnanmışsanız şüphesiz yok ki, bunlar size delildir.

Halil İbrahim Baki Hazretleri

Aç Kulagını

"Sen hangi kulakla dinliyorsun? Tevhit kulagıyla dinle, Bak ne anlatıyor."

Ben bir sene Bursa'da defineciler cemiyetinde muhasiplik yaptım. Üye olmak isteyenlere kayıt yapıyordum daktiyoyla. Define arama cüzdanı veriyordum. Gündüz gece define muhabbeti yapıyorlar. Sıkıldım tabi. Halit abi, derneğin başkanı, anladı benim sıkıldığımı. "Neden sıkılıyorsun?" dedi. "Baktım ben bu define muhabbetinden" dedim. Gülümsedi, "Sen hangi kulakla dinliyorsun? Tevhit kulagıyla dinle muhabbetleri bak ne anlatıyor." dedi. Kafamda şimşekler çaktı. Bir de baktım ki tevhidi anlatıyor hepsi.

ALINTI BÖLÜMÜ

Seni sevmenin tadı var yüreğimde, sözlerinin izi var. Gözlerin değdi bir kere gözlerime, gözlerimde izin var. Dilimde ismin, yüzümden nefesin, sonuna kadar yaşadık sevilmemin hazzını. Hislerimde şefkatinin izi var. Sensiz olsam da buralarda, kulagımda sesinin izi var. Ne güzel yaşadık aşkı seninle, aşkının ruhumda izi, bende aşkının daimliliği var.

SEVGİYE DAİR

Huzurda olmak için Yokluğa girmek gerekir. Yokluk, varlığın sahibine Göstürülecek tek hediyedir.

GÜL KOKULARI

Sayfa 39

**Nam-ı Damperli,
Halil İbrahim Baki Hazretleri**

Âşıklık yolundaki tüm canlara selam olsun...

*Halil nazar eyle her an
Aşikârdır yüce sultan
Sırrullah'a şahit olan
Bizden size selam olsun*

EDİTÖRDEN

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Nam-ı Damperli Halil İbrahim Baki Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin on altıncı sayısının konusu, **Şehadet**...

Şehadet, tanıklık etmek, huzurda olmak, hazır bulunmak, idrak etmek, haber vermek ve bilmek anlamlarına gelir. Kur'an'da, bilmek, hazır olmak, yetişmek, tanıklık etmek ve haber vermek anlamlarında kullanılmıştır. Allah, şahitliğin, adaletle yapılmasını emretmiş ve gizlenmesinin günah ve zulüm olduğunu bildirmiştir.

Şehadet imanın farzıdır ve bu farz yaşamın içinde yaşamsallığın devamlılığıyla birlikte yerine getirilmesi gerekmektedir çünkü iman yaşarken oluşması gereken Hak katındaki en büyük değerdir. Kendimiz ve âlem diye zikrettiğimiz yaratılmışlık, yaratan Rabbin Kendisini zahire getirişidir ve Rab Kendinden başka ilah olmadığını beyan etmektedir. Bu beyana nispetle imanı ve imanın farzı şehadeti yaşarken oluşturmak yerine, ölüm sonrasına bırakmak tevhit gerçekliğine göre, nefsimiz doğrultusunda yaşama sevdamız sebebiyle sadece bizim öyle zannetmemizdir. İşte şehadetin ikinci anlamı olan iman uğruna candan geçmek burada devreye girmektedir.

Can, bizim bizliğimiz olarak sürdürdüğümüz yaşamsallığımız olduğundan, içerisinde zanlarımız, bize göreler, doğru-yanlış kavramlarımız, âdetler ve geleneklerle oluşmuş sonradan dünyadan bulaşanlarla dolmuş olgu olarak zikredilmektedir. Nefsaniyetimizin istediği yönde yaşanan yaşamda görülen, işitilen, zikredilen, sevilen yani şahit olunan nefsanîyet olacağından şehadet şerbeti içmek olan nefsanîyete göre yaşamaktan geçmeden, nefsin görüldüğü zahirliğimizde nefis yerine Rabbi görmek, işitmek, zikretmek, sevmek şehadetliği gerçekleşemez. Cenabı Allah bu hakikatin beyanında, Enam suresi 106 ayeti kerimede bizlere,

Rabbinden sana vahyedilene uy. O'ndan başka İlah yoktur. Ve müşriklerden yüz çevir.

demektedir. Rabbimizin bize vahyettiği Kendisinden başka ilah olmadığıdır ve bize de "Kendimden başka ilah olmadığına kendi varlığınızda şahit olun" demektedir. Müşriklerden yüz çevirmek, müşriklik olan kendimizde Rabbe şahit olmadan sürdürülen yaşamı terk edip, Rabbe kendimizde şahit olarak yaşamaya başlamaktır. Bu gerçeği Nahl suresi 51 ayetinde de,

Allah dedi ki: "İki İlah edinmeyin: O, ancak tek bir İlah'tır. Öyleyse Benden, yalnızca Benden korkun."

diyerek anlatmaktadır. İki ilah edinmek, varlığımızda nefsimize şahit olmaktır ki, hem yaratıcı Rabbe inanıp Rabbi kendimizden ötekileştirmek, hem de varlığımızda nefsimizi ilah görmektir. İşte bu candan geçip şehadet şerbeti içerek kendimizden nefsimize şahit olmaya son verip, kendimizden Rabbe şahit olmak imandır. Nisa suresi 125 ayeti kerimede bu hakikat,

İyilik yaparak kendini Allah'a teslim eden ve Hanif olan İbrahim'in dinine uyandan daha güzel dinli kimdir? Allah, İbrahim'i dost edinmiştir.

buyrularak beyan edilmiştir. Hanif olmak yani yüzümüzü tevhide dönüp, tevhit üzerine yaşamaya başlayarak zaten varlığımızın Rabbin zahirliği ve şehadet hanesi olduğu gerçekliğine ermek...

Aşk u niyazlarımla

**Tevhidi tahsil edelim gayrı yokturu bilelim
Her nazarda Hak diyelim ayan olur Cemalullah**

**Dost yüzüne nazar eyle bilesin ki o'dur kıble
Derman budur cümle derde ayan olur Cemalullah**

**Şirki riyadan geçince vuslat meyini içince
Aşk-ı daime erince ayan olur Cemalullah**

**Hüsnü güzele varırsan erler deminde olursan
Aradığını bulursan ayan olur Cemalullah**

**Kendi özüne varırsan didar zevkini bulursan
Ol bir ile bir olursan ayan olur Cemalullah**

**Yârin haberin alırsan yar ile halvet olursan
Gönülden nazar kılırsan ayan olur Cemalullah**

**Halil'e rahmet eylersen kendine yakın dilersen
Gayrıyı kalpten silersen ayan olur Cemalullah**

**Bilgiyi görmekle şehadet etmek
Mutlak şehadetle zevkine ermek
İdrak gözümüzü gören eylemek
Gönül'e girmekle mümkündür ancak.**

**İlim denizinin kıyılarına
Gelip gezinirsin dil sandalıyla
Dalmak ister isen Hak seyranına
Gönül'e girmekle mümkündür ancak.**

**İşitmek inanıp kabul etmektir
Eskiği bırakıp terk eylemektir
İman yüzümüzü Hakk'a dönmektir
Gönül'e girmekle mümkündür ancak.**

**Bizleri ben yapan anlayışlardan
İkilikte tutan yaşantımızdan
Yok olunmaz asla Hakk'a varmadan
Gönül'e girmekle mümkündür ancak.**

**Kalbin açıklığına bilmek yetmiyor
Bilgide kalmakla karın doymuyor
Hale dönüşmeden Hak edilmiyor
Gönül'e girmekle mümkündür ancak.**

**Halil açtı sana gönül kapısın
Açılan kapıyla kalmamalısın
Fakir yanıp Hak'ta Hak olmalısın
Gönül'e girmekle mümkündür ancak.**

AYIN KONUSU

Şehadet...

Elestü bi-Rabbi küm, Bezm-i Elest ya da Rabbimizle Yaptığımız Sözleşme, **“Ben sizin Rabbiniz değil miyim?”** manasına gelir. Allah Teâla, kullarıyla ezelde yaptığı, kulların da bizzat şahitlik ettikleri İlâhî sözleşmedir. Cenabı Hak kullarına, **“Ben sizin Rabbiniz değil miyim?”** diye sormuş ve bütün kullar da, **“Evet, Sen bizim Rabbimizsin”** karşılığını vermişlerdir.

Halk arasında, “Ne zamandan beri Müslümansın?” diye sorulur, öğretildiği şekilde, “Kâlû belâdan beri” cevabı verilir. Kâlû belâ, insanların, Allah Teâlâ’nın birliğini ikrar, Rabliğini tasdik ettikleri vakittir. Elest bezmi, bu anlaşmanın yapıldığı toplantıdır. Cenabı Hak, kıyamete kadar gelecek bütün insanlarla bir anlaşma yapmıştır. Kur’an’da bu sözleşmenin, kıyamet gününde insanların, **“Bizim bundan haberimiz yoktu!”** şeklinde bahane ileri sürmelerine engel olmak için yapıldığı belirtilmektedir. Bu anlaşma, Kur’an-ı Kerim’de Araf suresi 172-173 ayetlerinde şöyle anlatılır,

Onlara o vakti hatırlat, hani Rabbin, Âdemoğullarından, bellerinden zürriyetlerini çıkardı, onları kendi nefislerine şahit tutarak, “Ben sizin Rabbiniz değil miyim?” dedi. Onlar da, “Evet, sen bizim Rabbimizsin” dediler. Şahitlik ettik ki, kıyamet günü, “Biz bundan gafıldık, haberimiz yoktu” demeyesiniz Yahut “Bizden önce babalarımız Allah’a ortak koştu, biz de onlardan sonra gelen bir nesildik; onların izinden gittik Batıla dalanların yüzünden bizi helak mi edeceksin” şeklinde küfrünüze mazeret ileri sürmeyesiniz diye böyle yaptık.

Kur’an-ı Kerim’de Rum suresi, 30 ayette,

O halde yüzünü bir Hanif olarak dine tut, Allah’ın insanları kendisi üzerine yarattığı fitratına. Allah’ın yaratışında değişme yoktur, dosdoğru sabit din odur. Fakat insanların çoğu bilmezler.

denilerek de Rabbin Rabliğine şahit olarak yani beli diyerek tevhit gerçekliği üzerine yaşamayı yani verdiğimiz ikrara sadık kalarak yaşamak da Hanif olarak ifade edilmektedir. Çünkü insan bu özellikte yaratılmıştır. İnsan için doğru olan yol, verdiği ikrar üzerine yaşayarak Bezm-i Elest’te şahit olduğu gibi şimdi dünyada yaşarken de Rabbe şahit olmaktır.

Bir gün Muhiddin Arabi Hz’ne üç âlim efendi ziyarete gelirler. Amaçları işittikleri Muhiddin Arabi Hz’ni kendilerince sınamaktır. Tanışma ve hoş geldin faslından sonra Muhiddin Arabi Hz âlim efendilere bakarak,

- *İşittim size âlim derlermiş! Bir müşkülüm var sorabilir miyim?*
- *Tabi ki sorabilirsin buyurun.*
- *İman ve itikata göre Elest Bezminde Rabbimiz “Ben sizin Rabbiniz değil miyim?” diye sordu, bizler de “Beli” dedik. Şimdi, işittik diyebilir misiniz?*

Âlim efendiler önce birbirleriyle bakışıp sonra Muhiddin Arabi Hz’e dönüp,

- *Sen işittim diyebilir misin? diye sorarlar. Hazret de,*
- *Her an kulaklarımda çınlıyor. yanıtını verir.*

İşte, Şehadet her an kulaklarımızda Rabbin hitabını işitmek ve “Beli” üzerine yaşamaktır. İçinde bulunduğumuz andan ve mekândan başka biz zaman ve mekâna bırakılacak değer değildir çünkü yaşam Rabbin Rabliğinin hitabıdır her anında, her sesiyle, her fiiliyle, her sıfatı ve vücutuyla. Yaşarken işitip, yaşarken “Beli” demek şahadet imanıdır. Gerisi hayaldir, hayal tevhit değildir.

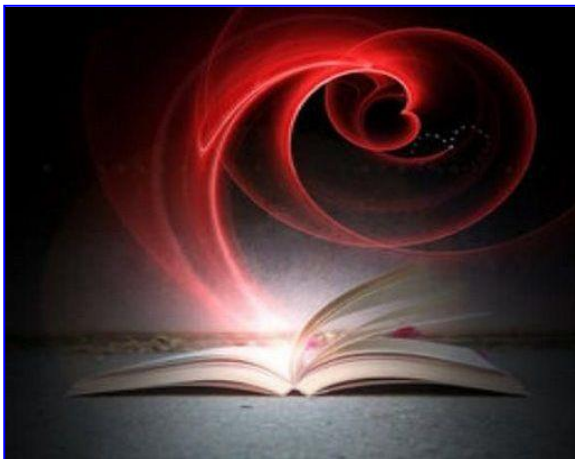

Şehadet, görerek yapılan iman ve bu âlemde yaşarken görülmesi gerekenin önemini içermektedir. Bu sebeple yaşarken neyi görüyoruz yani neye şahidiz. Rab görülmesi gerekenin “Ben sizin Rabbiniz değil miyim?” derken kendisi olduğunu beyan etmektedir. Şehadet bu âlemde ve kendimizde Rabbi görmektir. Rabbi görmek ancak Rabbi görebilecek hale gelme eğitimiyle mümkün olduğundan da Rab esması, eğiten, öğreten ve aynı anda yaratan anlamlarına gelmektedir. Görmek, bakılana yapılan yorum olduğundan ve yorum bir eğitimle oluşan bilgi bütünlüğüyle gelişen anlayışla yapıldığından bildiğimiz doğrultusunda bakılana yapılan yorum gördüğümüzdür. Mesela,

Bir insan düşünelim ve bu insana bardak tabak olarak öğretilmiş olsun. Şimdi bu insan nerede bardak görse, gördüğü tabak olacaktır. Bardak isminde bir objenin varlığını bilmek ama bardak tabak olarak öğretildiği için bardağa bakarken tabak görerek yaşamak. Bardağa bakıp tabak görmesinin sebebi, bardağı tabak olarak öğrendiği bilgisiyle yaptığı yorumdan dolayıdır. Ne zaman kendisine bardak diye öğretilenin aslında bildiği ve kendi zannına göre yarattığı bardağın gerçekliği olarak öğretilirse ve evvelki bilgisinden geçip baktığı bardağa yeni öğrendiği bardağın bardak oluşu bilgisiyle yorum yapmaya başlarsa bardağı görebilecektir. İşte bu sebeple görmek istediğimiz yani şahit olmak istediğimiz neyse önce onu görecek gözü oluşturmak için onun eğitimini almak gerekir. Eğitimini almadığımızı şahit olamayız. Şahit olmak istediğimizden başka bir şey görülmediği halde gördüğümüz gayrılık, bilgimiz olduğundan şehadet gerçekleşmez, iman bilgi düzeyinde zannımız olarak kalır. Şahit olmak istediğimizin gözlerinden bakmadıkça şahit olamayız.

Rabbimizin yaratması, kendisinden başkalık olmadığından başka bir yerden alıp görünür kılmak değil, bizzat kendisinde mevcut bulunan kendisine ait olanları görünürlük âleminde görünür kılmasıdır. Bu sebeple bizler yaratılmışlıkla muhatap olurken aslında yaratan Rabbimizle muhatap olmaktadır. Muhiddin Arabi Hz, yaratılma hususunda,

“Âlem, Allah’ın belirmesidir. O, âlemin ruhu olup, sevk ve idare eder. Evrenin tümü O’dur, O, benim ve O’nun varlığı ile ayakta duran tek varlıktır. Âlemin başka gerçek bir varlığı yoktur. Âlem, O’ndan ayrı bir varlık değildir. Görmez misin ki, gölge sahibinden çıkmış ve ona bitişik olduğu halde, sahibinden görünüşte ayrılması imkânsızdır. Nasıl insanın gölgesi, ancak gölgenin düştüğü yer aracılığı ile görünüyorsa, Âlem de, Allah’ın gölgesinin üzerine düştüğü madde aracılığı ile idrak edilir, bilinir.”

demektedir. Âlem Allah’ın belirmesidir yani âlem içerisinde var olan tüm yaratılmışlıkla birlikte yaratılmış olarak Rabbin görünürlüğe çıkışıdır lakin bu görünürlük bizim anlayışımızdaki esmanın tek bir eşya ile kayıtlı olan görünürlüğü değildir. Esmanın tek bir eşya ile kayıtlı görünüşü, elmanın sadece elmayla, armudun sadece armutla ya da bizlerin isminin sadece o isim zikredilince ismi zikredilen kişiyle görünmesi kaydı gibidir ve Rabbin yaratılmışlığa çıkışında esma ve suret giyişine de kayıt getirmez. Rab esmasının görünürlüğü diğer esmaların görünürlüğünden farklı, yalnız kendisine ait bir görünürlük değildir. Rabbin birliği cümlenin birliğidir.

Allah, hiçbir surete benzemez lakin bütün suretler Allah'a benzer

beyanı bu hakikati anlatmak içindir. Şimdi, ağaç esması cümle ağaçları içinde barındırır lakin cümlenin içinde elma ağacı, armut ağacı, nar, limon, portakal, cam, çınar, kayın, meşe gibi dünyada toplam üç trilyon çeşit ağaç vardır ve her birisi kendi ismine ve şekline sahiptir. Tek tek bunların her birisine bakarsan kendi ismiyle zikredilen o ismin ağacıdır ama özü itibariyle ağaçtır. Ağaç esmasının kendisine ait diğer ağaçlardan farklı suretle görünürlüğü yoktur yani elma ağacı ayrı ağaç ayrı değildir ya da meşe ağacı ayrı ağaç ayrı değildir. Elma ağacı ayrı, meşe ağacı ayrı olarak farklıdır lakin bu fark ağaç esmasıyla zikredilen cümle ağaçların batınında cem olduğu asıl varlığın tecellisidirler. Elma ağacı ağacın elmalığının zuhuru, meşe ağacı ağacın meşeliğinin zuhurudur ve ağaç kendi bünyesinde mevcut bulunan özellikleriyle görünür olarak görünür. Elmaya da baksak, meşeye de baksak görünen ağaçtır.

Ağaç hiçbir ağaca benzemez lakin bütün ağaçlar ağaca benzer.

İşte Rab esması da yaratan olarak zikrettiğimiz esmadır ve Rabbin yaratması, kendisinde mevcut bulunan özellikleri zahire getirmesidir. Yaratılmışlığın cümlesi, Rabbin bir özelliğiyle o özellik olarak görünür olması olduğundan, en küçükten en büyüğüne kadar maddesellik âlemi olan dünyada kesret nazarıyla bakınca her görünen Rabbin görünürlüğüdür. Bu sebeple nereye bakıyor ve ne görüyor olursak olalım görünen, görünenle kayıtlanmayarak Rabbin kendiliğidir. Elmaya bakınca ağaç görünür ama çınara bakınca ağaç görünmez, ağaç elmadır diyerek kayıtlayabilir miyiz? Rabbimizi yarattığıyla ama görünenle kayıtlamadan görmek öğretmeni öğretmenlik yapanda görmek, doktoru doktorluk yapanda görmek, berberi berberlik yapanda görmek, ustayı çırakta görmek gibidir. Bu görüş zikredilen esmanın kendisine ait özellikleriyle tecelliye çıktığı kişiden görünmesiyle gerçekleşen görmektir. Bir sureti görmek değil, bir sıfatı görmek. İşte şahadet görmek olduğundan şöyle bir örnekle anlatabiliriz.

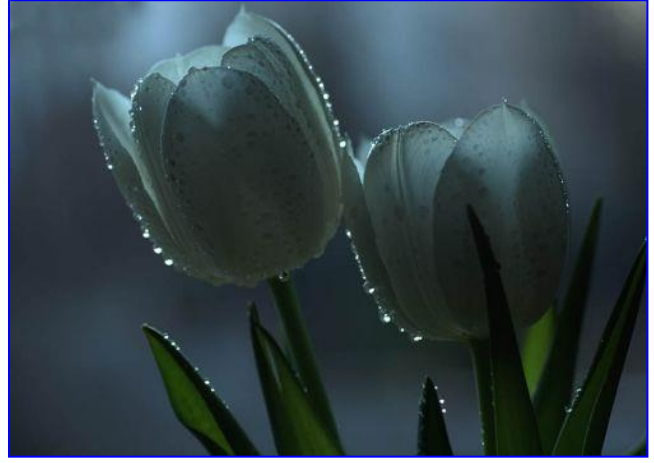
“Hayatı boyunca hiç doktor görmemiş ama doktorluğu işitmiş olan Âdem amca isminde bir adamcağız yaşıyormuş kendi köyünde çiftçilik yaparak, koyunlarına bakarak geçinip gidiyormuş. Evet, doktor diye bir şey var ve doktorun varlığına inanıyor, doktorun hastaları iyileştirdiğini biliyor ama sadece o kadar.

Bir gün Âdem amca hastalanmış ve kendi imkânlarıyla ne yaptıysa bir türlü öksürüğü geçmemiş. Arkadaşları kendisine, her akşam olduğu gibi köyün kahvesinde oturup sohbet ederlerken, “Âdem, senin öksürük geçmiyor gittikçe de artıyor. Sen yarın erkenden şehre giden arabaya binip hastaneye git” derler. Âdem amca bunun iyi bir fikir olduğuna hem öksürüğünün ne yapsa geçmeyeşinden hem de sözü söyleyene inandığından kabul eder. Arkadaşının gözlerine bakıp “Bu doktor nasıl bir şeydir, ben nasıl tanırım onu görünce?” diye sorar. Öyle ya, bakmak görmek değildir. Tanımadığını göremezsin görmek istediğine bakıp dururken.

Arkadaşı ona “Âdem, doktor denilen hastanede çalışır, üzerinde beyaz gömlek olur, gelen hastaları doktorluğa ait araçlarla muayene eder, sırtını dinler, göğsünü dinler, kulaklarına, gözlerine, burunlarına bakar, ağzını açtırıp boğazına bakar. Erkek veya kadın olur fark etmez. Seni muayene edince sana reçete yazar sen de o reçetede ki ilaçları eczaneden alıp doktorun dediği gibi kullanırsın” cevabını verirler.

Sabah erkenden kalkıp şehre giden otobüse biner. Otobüs köy yollarından kıvrıla kıvrıla ilerleyerek, her girdiği köyden binenleri de alarak şehre gelir. Âdem amca ve diğer yolcular otobüsten inerken otobüsün sürücüsü “Akşam saat beşte tam buradan kalkacağız. Geç kalırsanız başka araba yok burada kalırsınız ona göre” diyerek uyarır. Âdem amca ilk defa geldiği şehrin büyüklüğünden, her tarafta sırayla dizilmiş yüksek yüksek binalardan, yollardaki araba kalabalığından ve çeşitlerinden, insanların kalabalığından biraz etkilenmiş ve biraz da şaşırılmış olarak üzerinde ilk defa şehre geldiğinin belli olduğu tedirginlikle sürücüye “Oğlum, hastaneye gideceğim ben. Nasıl giderim?” diye sorar. Sürücü kendisine “Amca sen şimdi karşıya geç, bak orada bekleyenler var. Onlara sor onlara sana hastaneye giden dolmuşa binmende yardımcı olurlar.

Dolmuşa binince şoföre söyle seni hastanede indirir. Gelirken de yine aynı dolmuşlarla buraya gelirsin. Dikkat et ama saati kaçıрма.” cevabını verince Âdem amca korka korka caddenin karşısına geçip orada bekleyen insanlardan yardım ister. Kendisine, gelen bir dolmuşun hastaneye gittiği söylenince biner ve kendisini hastaneye götürmesini ister. Dolmuş şehrin içinde dura kalka ilerleyerek hastaneye gelince dolmuşun şoförü Âdem amcaya dönüp, “Amca sen burada iniyorsun, bak şu büyük bina hastane” dediğinde Âdem amca iner.

Hastanenin önünde binanın büyüklüğüne bakıp “Şimdi bu koca binada doktoru nasıl bulacağım” diye düşünür ve yavaş yavaş hastanenin içine doğru yürürken aklına akşam arkadaşının doktor için söyledikleri gelir. Ne görmesi gerektiğini biliyordur ama şimdi bildiğini görmesi gerekmektedir. Hastanenin içine girdiğinde beyaz önlüklü, insanları muayene eden, sırtını dinleyen, boğazına bakan, kâğıda ilaç isimleri yazan birisini görmek için bakınmaya başlar. Hastanenin içinde olduğundan içeride bir sürü beyaz önlüklü boynunda ucuna hortum bağlı, bir tarafı yuvarlak diğer tarafı büyük cımbıza benzer alet takılı insanlar görür. Kimisi kısa boylu kimisi uzun, kimisi zayıf kimisi şişman, kimisi kadın kimisi erkektir. Bazılarına Ahmet Bey, bazılarına Neşe hanım, Mehmet, Ali, Meral, Fatma gibi farklı farklı isimlerle sesleniyorlar onları çağırırken. Bazı odaların önünden geçerken kapıları açık olduğundan içeride beyaz önlüklü birisinin yatak gibi bir şeyin üzerine oturmuş insanların kulaklarına, gözlerine, elinde ışıklı bir aletle baktıklarını görür ve bunların kendisine anlatılan doktor olduğunun kanaatini getir.

Koridorda yürürken yanından geçen beyaz önlüklü genç bir bayana “Kızım bakar mısın” diye seslenir. Genç bayan doktor, kendisine dönüp “Buyur amca. Ne istiyorsun” diye cevap verince Âdem amca, “Kızım sen doktorsun galiba” diye sorunca “Evet amca söyle nasıl yardımcı olabilirim?” diye verdiği cevabının üzerine “Kızım ben köyden geldim. İki haftadır öksürüğüm geçmedi. Beni muayene eder misin?” diye rica edince genç doktor kendisine “Amca, sen şimdi hastane girişinde kayıt yapılan yer var oraya git ve oradakilere söyle derdini. Onlar seni gitmen gereken doktora yönlendirirler. Onlar nereye derlerse oraya git, oradaki doktor bakar sana” deyince Âdem amca hastanenin girişine geri döner ve söylenildiği kayıt yerini bulup derdini anlatır. Kayıt görevlilerinin dediklerini yardım alarak yapınca doktora muayene olur.

Doktor derdini, sırtından ciğerlerini dinleyip, muayene ettikten sonra reçetesini yazıp Âdem amcaya verir. Âdem amca yazılan ilaçlarını alıp, köy otobüsünün yanına geri döner. Otobüs denildiği gibi saat beşte kalktığına geride kalan olmamış herkes Âdem amca gibi işini zamanında bitirebilmiştir. Yolcular birbirleriyle sohbet başlamışlardır bile.

Köyüne geri döner ve doktorun söylediği şekilde ilaçlarını kullanarak sağlına kavuşur. Sağlığına kavuşmanın yanında ismini duyduğu doktoru görmüş olmanın şahadetine de ulaşmıştır. Doktorun doktor isminde bir adam olmadığını, doktorun adam veya kadın olsun, zayıf veya şişman, uzun ya da kısa olsun ve isimleri ne olursa olsun bütün doktorluk yapanlardan görüldüğüne, artık doktor denilince görünenin şahıs değil o şahısla doktorluğun olduğuna arif olmuştur.”

İşte bu âlemde, Elest Bezminde kendi varımızda, varlık giyinenin bizi yaratan Rabbimiz olduğuna şahit olarak “Beli” demiş olduğumuz gibi yine kendi varımızda Rabbimize şahit olmalıyız. Rabbimizin Bizimle görünmesi doktorun doktorluk yapanla görünmesi gibidir ki kendisine ait özelliklerle. Bunlar varlığın esası olup bir iş yapabilme, beden içinde mevcut olan sıfatlar ve sıfatların giyindiği vücuttur. Bizden işini işleyen Rabbimizdir yani yaptığımız işleri yapan Rabbimizdir çünkü yaratma Rabbimize aittir. Bizim sıfatlarımız Rabbimizin sıfatlarıyla Biz olarak tecelli edişidir çünkü ne varlığı ne de yokluğu bize bağlı değildir. Vücudumuzla vücutlanan Rabbimizdir çünkü vücut kendi yaptığımız değil hazır bulduğumuz ve üzerinde dahlimizin olmadığı olgudur. Bu sebeple bizimle yine bize görünen, işleriyle, sıfatlarıyla ve vücuduyla Rabbimizdir. Bizler bunun böyle olduğunu bilmeden kendimizde Rabbimize bakıp bilgisizliğin körlüğünden göremiyorduk. Âdem amca doktorun ne olduğu kendisine bildirilmeseydi hastanede doktordan başkasına bakmazken doktoru görebilir miydi? Tabi ki göremezdi. Hatta doktora doktor sorardı nerede diye. Bizde Rab gerçeğini ve Rabbimizin bizimle görülür olduğunu bilmediğimizden Rabbi kendimizden ötekileştirip Rabbe şahit olmayı yani verdiğimiz ikrar üzerine olmayı dünya dışına, ölüm sonrasına bırakarak en büyük şirki işliyoruz.

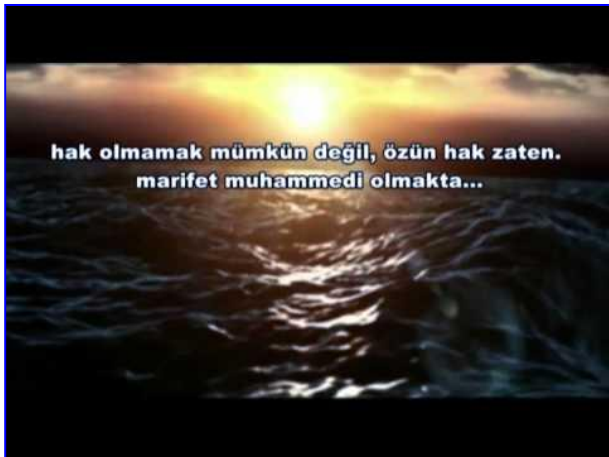
Şimdi, Rabbimiz bize “Ben sizin Rabbiniz değil miyim?” diye yine bizi kendimize göstererek sorduğunda bizi bize varlığımızın aslını göstermiştir. Bu asıl olan varlığın kendiliği olup bizim değil Rabbindir. Varlığın kendiliği ağaç örneğindeki gibi ağaçtır. Vücuttur, sıfattır, fiildir. Suretteki farklılık vücudun birliğini, sıfattaki farklılık sıfatın birliğini, fiillerdeki farklılık fiilin birliğini bozamaz. Ağaç ağaçtır ve hep birdir, vücut, sıfat ve fiil hep birdir. Bu sebeple, Araf suresi 189 ayeti kerimede,

Allah, sizi bir tek nefisten yaratan ve kendisi ile huzur bulsun diye eşini de ondan var edendir.

denilerek bu gerçek anlatılmaktadır. Bir tek nefis yani bir vücut, bir sıfat, bir fiil... İşte bir tek nefisten yaratılma bir olanın kendisine ait özelliklere esma ve suret giydirmesi sonucu zahire gelmesi yani Rabbin bizi yaratmasıdır. Her yaratılan bire bağlı ama birin bir özelliğinin ispatıdır. Bunu görebilecek gözün oluşması gerekir ki ancak eğitimle gerçekleşir. Varlığın aslına şahadet, şahadetin eğitimini almadıkça kendi bilgilerimiz doğrultusunda mümkün değildir. Eğer mümkün olacak olsa idi içinde bulunduğumuz hal üzerine zaten şahadeti yaşıyor olurduk.

Mehmet isminde doktora bakıp Mehmet’i görmek ama doktoru görmemek, Zehra isminde öğretmene bakıp Zehra’yı görmek ama öğretmeni görmemek, Elmaya, Çam’a, Çınar’a, Armut’a bakıp ağacı görmemek ikiliği, kendi bilişlerimizle görüşümüzün perdelenmesindedir. Rabbe bakıp Rabbe şahit olmamak da aynen böyledir. Kendimizde Rabbe şahit olmak ve şahadet imanını oluşturmak bu alanda eğitim alıp görüşümüzü aldığımız eğitime tâbî kılarak bakmakla gerçekleşir. Bildiğimizin dilden ve akıldan kalbe inmesi sıfatlarımızın eğitimini aldığımız tabiliğidir. Bilinmelidir ki bizler için zaman Elest Bezmi zamanı, mekân Elest Bezmi mekânıdır.

Aşk u niyazlarımla.

**Bu dünyaya gelenlerin hiçbirisi kalmaz imiş
Fena imiş dünya işi giden geri gelmez imiş**

**O bizden önden gelenler o yer altına girenler
Hâlleri nedir onları burda kalan bilmez imiş**

**Vara, ben sinlere vardım ben onlara haber sordum
Cevap vermez onu gördüm bu dil orda olmaz imiş**

**Kamusu örü durdular ellerini kuşattılar
Bize mümin ol dediler mümin olan ölmez imiş**

**Münkir münafıkın hâli vardım gördüm orda katı
Cehennemde yatar kalı hiç uçmağa girmez imiş**

**Dili dilince söyledi hâllerini 'arz eyledi
Varın mümin olun dedi mümin olan ölmez imiş**

**Can sermaye elinizde kâyim durun yolunuzda
Şimdi bizim ilimizde herkiz kazanç olmaz imiş**

**Ameldir seninle gelen gayrısı yalandır yalan
Bu dünyada gâfil olan orda azat olmaz imiş**

**Âşık Yunus der bunlara okudukların tutsunlar
Okuduğun tutmayana hiç de rahmet olmaz imiş**

AYIN RÖPORTAJI

Dembir: Dergimizin Nisan ayı konusu “Şehadet” İslam dininde Şehitlik, peygamberlikten sonra en yüce makamdır ve şehit olanlar yani Kur’an’ın tabiriyle “Allah yolunda öldürülenler” hakikatte ölmemişlerdir ve cennet kapıları onlara sorgusuz sualsiz açılır. Şehadetle ilgili bu iki detay, içerisinde hangi sırları barındırır efendim?

Özkan Günal:

Şehitliğin zahir ve batın olmak üzere taşıdığı iki anlam vardır. Her ikisinin de Allah için olma şartı vardır. İçeriğinde Allah rızası dışında başka bir istek taşıyorsa o Hak katında kabul olan bir şehitlik değildir. Yalnız ve yalnız Allah için gerçekleşmesi gerekir.

Şehitlik, Allah için candan geçmek olduğundan dolayı hem can hem de beraberinde sahip olunan her şeyden fedakârlık yapmak anlamına gelmektedir. Bu fedakârlık, iman yolunda nefsi feragat olmaktır ki imanı hayatımızdaki en değerli olgu haline getirip yaşamımızın merkezine koymakla gerçekleşebilir, karşılığında hiçbir beklenti içerisinde olmadan. Maldan geçmek, çocuktan, eşten, mevkiden, şöhretten ve candan geçmek...

Bunlar bizler için birer kapı olup kapıdan geçip Allah rızasına ermek.

Bir gün peygamber efendimiz daha sonra halife olacak olan halife Ömer’e sorar,

- Beni seviyor musun ya Ömer?
- Evet ya Resulullah
- Ne kadar?
- Malımdan, eşimden, çocuklarımdan, her şeyden daha çok, canım kadar.
- Noksan oldu Ya Ömer. Canından çok sevmedikçe gerçekte sevmiş olamazsın.

buyururlar. İşte şehitlik imanî değerleri canımızdan da çok sevmek ve o değerler üzerine sadece Allah rızası için bulunmakla ulaşılabilecek bir makamdır. Cenabı Resulullah efendimizden sonra gelen yücelik olmasının sebebi de budur çünkü tüm imanî değerler Cenabı Resulullah efendimize ait değerlerdir. Bizler bu değerlerle ziynetlenince Ona benzemiş olduğumuzdan güzelleşiriz.

Zahiri cihetiyle Allah rızası için ölmek olan şehitlik mana cihetiyle de ölümün manasını gerçekleştirmektir ki Cenabı Resulullah efendimizin “Ölmezden evvel ölünüz” kutsi hadisinde işaret

edilen de bu şehitliktir. Yani “Allah rızası için şehit olun” denilmektedir. Ölümün zahiri boyutunu ele aldığımızda gördüğümüz gerçeklik odur ki gözü var görmez, kulağı var işitmez, dili var söylemez, aklı var fikretmez, kalbi var sevmez, eli ayağı var işlemez olduğudur. Yani şehit olan tüm bunları yapamaz hale gelir. Manası da aynen böyledir. Ölmezden evvel ölmek yani Hak’tan gayrılarını görmemek, işitmek, zikretmemek, sevmemek, fikretmemek, nefsaniyete ölmüş olmak. Bu sebeple “Ölmezden evvel ölünüz” demektedir peygamber efendimiz.

Nefsaniyetine olan düşkünlük, istek, sevgi, muhabbetten kesilmiş olmak...

Şehitliğin şahit olmak anlamı da içermesinin gerçekliği tam olarak budur. Çünkü nefsanîyet var olan gerçekliğin bizler tarafından görülmesine perde olduğu için nefsanîyetten kesilince yani aradaki perde çekilince gözler Hakk'ı görür, kulaklar Hakk'ı işitir, dil Hakk'ı zikreder, kalp Hakk'ı sever hale gelir. Bu sebeple şehadet şerbeti içmeden şahit olmak ispat cihetiyle değil sadece öyle olduğunu bilmeklikte kalmaktır. Cennet kapılarının şehitlere açılmasının hikmeti de budur zaten. Cennet yani Allah'ın cemalinin seyri... Yaşam, her yaratılmışlığıyla ve her andaki oluşumlarıyla Cenabı Allah'ın kendisini görülür kılışı olduğundan şehadet şerbeti içenler yani nefsinde ölümü tattırıp gözlerini bu gerçekliği görecek hale getirenler için her anında cemel seyrinin gerçekleştiği cennet haline gelir. Onlar yaradılış gayeleri doğrultusunda Hakk'ın muhabbetçisi olurlar.

Dembir: “Dil ile söylediğini kalp ile tasdik etmek” imanın olmazsa olmazlarından. Bu beyanı nasıl anlamalıyız efendim?

Özkan Günal:

Dil ile söylediğini kalp ile tasdik etmek imanın farzıdır. Bir şeyin nasıl olması gerektiğini bilip bu bilgiyi kelâmen dile getirmiş olmak, hâllenmek için kapıdır. Kapıdan girilmiyorsa kapıya kadar gelinip kapıda kalınmış demektir ki iman boyutunda nakıslıktır. Bizi ziyarete gelen birisinin evimizin kapısına kadar gelip kapıdan geri dönmesi ne ise kalp ile tasdik edilmeyen, sadece dilde kalan bilgi de odur. Kalp ile tasdik etmek için dildekini kalbe indirmek gerekir ki bunun yolu dil ile kalp arasında bağ kurmakla mümkündür. Bu bağ maneviyat alanında kendi bilişlerimizi terk ederek bildirildiği şekliyle yaşantımızı imanî değerler üzerine yeniden düzenleme yoluyla yapılan hizmetle gerçekleşir. Kalbin tasdik etmesi, varlığın bütünlüğünün Hakk'a mekân olan kalp haline gelmesiyle hakikatte Hakk'ın bizi “Kul” olarak tasdik etmesidir.

İnsanın dilindeki ne olursa olsun gördüğü kalbindekindir. İşitmiş olmak ile dildekinin değişmesi lakin görülenin değişmemiş olması dil ile yapılan ikrarın kalp ile tasdik edilmeyişindedir. Çünkü göz, tabî olduğuna bağlı olarak gören bir araçtır. Göz aracından gören kalptir. İman, işittiğini görmek olduğundan iman sahibi olmak için peygamber efendimizin kutsi hadisiyle beyan ettiği nefsimizden rabbimize arif olmak şahitliğini dil ile tekrar etmek yeterli değildir. Bunu şöyle örnekleyebiliriz. Acıktığımızda yapmasını bildiğimiz bir yemeğin nasıl yapılacağını anlatmak nasıl ki karnımızı doyurmuyorsa, karnımızın doyması için anlattığımızı uygulayıp yemeği pişirip yemek gerekiyorsa bir bilgiyi tekrar etmek de o bilginin içerdiği imanı taşıyor olduğumuz anlamına gelmez. İşte yemeği pişirmek ve yemek, kalp ile tasdik boyutudur. Kalp ile tasdik bize görevlerden geçmekle gerçekleşeceğinden, bize görevlere tâbî olan görüşün bize görevlerden geçtiğimiz için Hakk'a göre olana tâbî olmaya başlamasıyla şehadet de gerçekleşmiş olur. Görmek, görmek istediğimizin bizden tecelli etmesiyle mümkün olduğundan bizden tecelli etmesi, peygamber efendimizin kutsi hadisinde beyan ettiği “Yere göğe sığmadım mümin kulunun kalbine sığdım” sözünün vücudlanmasıdır.

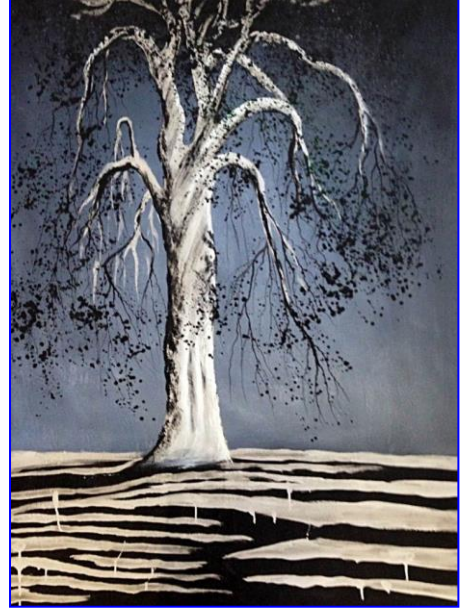
• **Kalp ile tasdik etmek sevmektir**

Dilimizde Allah'ın olması lakin sevgimizi nefsanîyetimizden yana kullanıyor oluşumuz kalp ile tasdik etmeyişimizdir ki kalp ile tasdik olması Allah'ın tasdik etmesiyle mümkündür.

Bu da ancak sevgimizin Allah'a yönelmesi sonucu Allah'ı her şeyden çok severek sevgimizin Allah'a ulaşmasıyla Allah'ın sevdiklerinden olmakla mümkündür. Bakara suresi 165 ayeti kerimede bu hakikat,

İnsanlardan kimi de Allah'tan başka şeyleri O'na eş tutuyorlar da onları, Allah'ı sever gibi seviyorlar. Oysa iman edenlerin Allah sevgisi daha kuvvetlidir.

denilerek anlatılmaktadır. Gayrılara sevgi besliyorken Allah'ın ismini zikretmek sadece dilde bir esmayı tekrar etmektir ki, bu hususta "Onların zikri vardır lakin Hakk'a ulaşmaz" denilerek, zikrettiklerini sevmeyenler işaret edilmiştir. Sevmek, sevilenden gayrılarla yağma etmekle kemaline erilebilen bir olgudur. "Sevdim seni hep varım yağmadır alan alsın" dizeleri bu gerçekliğin ifadesidir.

- **Kalp ile tasdik etmek samimiyettir**

Samimiyet içtenliktir ki içimiz ve dışımızın bir olması anlamına gelmektedir. Bu ise dilimizdekinin bizden görülmesidir. Zikrettiğimizin bizden görülmesi zikredilenin özelliklerinin bizden görülmesi ile mümkündür. Bu özellikler rahmani sıfatlar olup hoşgörü, saygı, merhamet, tevazu, cömertlik gibi sıfatlardır. Bizler samimi isek yaşantımızı bu sıfatlar üzerine sürdürürüz ki zulmaniyet bizde barınmayacağı için görülmez hale gelir. Hoşgörünün olduğu yerde öfke barınmaz, cömertliğin olduğu yerde cimrilik, tevazünün olduğu yerde kibir varlığını devam ettiremez. Allah derken Allah'tan uzak tutan hallerden sakınıp Allah'a yakınlaştıran hali giyinmektir samimiyet. Samimiyetin olmadığı yerde kalp ile tasdik gerçeğinin gerçekleşmesi mümkün değildir. Enam suresi 162 ayeti kerimede Cenabı Allah bu gerçeği,

De ki: "Şüphesiz benim namazım, kurbanım, hayatım ve ölümüm hepsi âlemlerin Rabbi Allah içindir.

diyerek beyan etmektedir. Samimiyet yakınlık kurmak olduğundan Cenabı Allah da kendisine yaklaşıp yakınlık kurar. Kelamına samimi olan Allah'ın samimiyetine mazhar olur... Samimiyet, zikri yaşamın her alanında uygulamaktır.

- **Kalp ile tasdik etmek hizmettir**

Hizmet etmek, gayret göstermek olup himmet kapısıdır. Hizmet etmek, olunması gereken hali oluşturmak için yapılması gerekenler bütünlüğü üzerine olmaktır. Eski yaşam tarzının terki, eski alışkanlıkların terki, eski bilişlerin terki gibi zikredilenle aramızdakilerin aradan çıkartılmasıdır. Bakara suresi 207 ayetinde Cenabı Allah bu gerçeklik için,

İnsanlar arasında öylesi de vardır ki, Allah'ın rızasını kazanmak için kendini feda eder. Allah ise, kullarına karşı daima şefkatlidir.

demektedir. Zikredilene zikredilen doğrultusunda yaşayarak ulaşma yolunda olmaktır. Yaşantımızın zikredilenle aramıza giren yaşantı şeklinde devam ediyor oluşu zikredilene hizmet etmeyişimiz olur ki o alanda da bir hizmet ediyor olsak dahi Hak katında kabul edilmeyen hizmet olduğundan kalp ile tasdik gerçekleşmez. Hizmet, arkasında kibir barındırmayan hale dönüşmedikçe manevi değerlere ait de olsa atılan her adım zikredilenden uzaklaşmamızın vesilesidir. Hizmet kendiliksiz yapılandır.

- **Kalp ile tasdik etmek emindir**

Eminlik şüphe ve endişelerden, neden ve niçinlerden kendimizi arındırmak olup eminlik kurulmadan dildekinin kalbe inmesi gerçekleşemez çünkü dil ile kalp arasındaki bağ eminlikle oluşur. Bizim zikrettiğimizden emin oluşumuz zikredilenin bizden emin olmasıdır. İçinde şüphe olan hiçbir zikir zikrullah değildir. Zümer suresi 2 ayeti kerimede bu husus,

Emin ol biz sana kitabı hakkıyla indirdik onun için Allaha öyle ibadet ve kulluk et ki dini ona halis kılarak.

denilerek anlatılmaktadır. Eminlik beraberinde teslimiyeti doğurur ki teslimiyet manevi alanda yol alıp zikrin tecellisine ulaşmanın bineğidir. Bildirilenleri uygulamak ancak bildirilene eminlikle gerçekleşir. Eminliği kurmadan kalp ile tasdik etmek gerçekleşmez.

- **Kalp ile tasdik etmek şehadettir**

Kalben sevmek, kalben hizmet, kalben samimiyet ve kalben eminliği kendimizde gerçekleştirerek zikirle zikrin tecellisine ulaşp sıfatlarımızı zikrettiğimize tâbî kılarak zikrettiğimizin bizde tecelliye gelmesiyle zikredilene muhataplık kendimizde ve bu âlemde gerçekleşir ki şehadet tam olarak budur. Maide suresi 8 ayeti kerimede bu gerçeklik,

Ey iman edenler! Allah için hakkı titizlikle ayakta tutan, adalet ile şahitlik eden kimseler olun.

denilerek vurgulanmaktadır. Zikrettiğimizin bizimle kendisini zikredişini işitmek ve görmek... İşte, bu dil ile ikrar ettiğimizi kalp ile tasdiklemektir.

Dembir: Kelime-i Şehadet bu âlemde şahit olunması gerekenin ne olduğunu bizlere bildiriyor aslında, Allah ve Muhammed. Bu âlemde yaşarken Allah ve Muhammed'e nasıl şahit olunur efendim?

Özkan Günal:

Kelime-i Şehadet İslam'ın girişi olup şehadetle başlayan dinin içerisinde şehadetin olmayışı tevhide kendi anlamlandırmalarımızla şekillendirişimizdendir yani şehadetimizin olmayışından...

Ne diyoruz! **“Eşhedüen Lailaheillallah”**, ben şahidim ki Allah'tan başka ilah yoktur yani **“Ben gördüm ve görmekteyim ki Allah'tan başka ilah yoktur.”** Şimdi Allah'tan başka ilah olmadığını gördüğümüzü söyleyişimiz bize Cenabı Allah'ın Ali İmran suresi 18 ayeti kerimede,

Allah, şehadet etti, Muhakkak ki O'ndan başka ilâh yoktur.

diyerek, kendisinden başka ilah olmadığını beyan edişinden ve başına şehadet ibaresini koyması da şahit olmamızı istemesindedir. Peki, bizler Allah'tan başka ilah olmadığını biliyor muyuz yoksa gerçekten görüyor muyuz? Burada ilah ibaresi ile neyin kast edildiğini anlamak gerekir. İlah tapılacak, secde edilecek, ibadet edilecek anlamlarının yanı sıra sevilecek, zikredilecek, değer verilecek, muhabbet edilecek, güvenilecek, istenilecek anlamlarına da gelir ki hakikat cihetiyle **“Varlık”** olarak zikredilmektedir.

Varlık cümle yaratılmışlık dediğimiz yaratılmışlıkları, esması, sureti, işlevselliği ne olursa olsun cümlesini zahirinde cem eden olgudur. Bizler varlık derken kendimiz ve bu âlemdeki her zerre bütünlüğünden söz etmekteyiz. Bu sebeple Cenabı Allah, kendisinden başka ilah olmadığını beyan ederken yarattıklarının kendisinden ayrı varlıklar olmadığını, varlık giyinerek yaratılmışlığa yarattığı olarak kendisinin çıktığını yani şahadet âleminde zahire geldiğini beyan etmektedir.

Bizler kendimize ve dahi bu âlemdeki her zerreye ayrılık anlamı yükleyerek ikilik çıkartırken Allah'tan başka ilah olmadığını söyleydiğimiz Cenabı Allah söylediği için bilineni tekrardan öteye gidemeyişimizdir ki bu şahit olmak değil şahit olanın ezbercisi olmaktır. Varlığımızın gayesi, şahit olma özelliğini barındırdığımızdan ve içinde bulunduğumuz âlemin de şahadet âlemi olması gerçekliklerinin birlenmesiyle biz ve âlem bütünlüğünde Cenabı Allah'tan başka ilah yani Allah'tan başka varlık olmadığına şahit olmak içindir.

İşte bize bunun nasıl gerçekleşeceğini de **“Eşhedu Enne Muhammeden Abduhu Ve Resuluhu”** beyanı göstermektedir. Allah'ın kulu olarak yani şirkimizi tevhit etmiş kendimiz olan sıfatlarımızı Allah'ın Resulü olan Hz Muhammed efendimizin irfaniyetine tâbi kılmış olarak yine şahit olacak özelliği oluşturmuş olmakla Hz Muhammet'ten şahit olmaktır. Bizler kendimizin ve dahi bu âlemin Muhammedî nurun tafsilatı oluşuna ancak nurlu bakışımızla kendimizden şahit olduğumuzda kelimeyi şahadet getirmiş olanlardan olabiliriz. Çünkü şahadet görmektir, bilmek görmenin ilk seviyesidir. Şimdi tekrar soralım kendimize, biliyor muyuz, görüyor muyuz?

Dembir: İmam Hüseyin efendimizin “Şehitler Şahı” diye anılmasındaki hikmet nedir efendim?

Özkan Günal:

İmam Hüseyin efendimizin şehitler şahı olarak zikredilmesinin hikmeti, şahadetin her iki anlamı olan zahir ve batın yönlerini kendisinde cem ederek ispat etmesinden dolayıdır. O şehitler şahı gönüller sultanı cennet gençlerinin efendisi, cenabı Resulullah efendimizin gözünün nuru, Cenabı Allah'ın kendisini sevmenin İslam'ın şartlarından biri olduğunu, Şura suresi 23 ayetinde,

Bu, Allah'ın, inanan ve iyi işlerde bulunan kullarını müjdelemesidir işte. De ki: Sizden, tebliğime karşılık bir ücret istemiyorum, istediğim, ancak Ehlibeytime sevgidir. Kim güzel ve iyi bir iş yaparsa onun güzelim mükâfatını arttırırız; şüphe yok ki Allah, suçları örter, iyiliğe, mükâfatla karşılık verir.

diyerek beyan ettiği, imanın küfre biat etmemesi adına şehit olacağını görerek şehit olup dedesi Hz Muhammed'in tevhit olan İslamiyet'inden ve ahlakından taviz vermeyendir. Varlığı Kâbe'ye örtü olan sultan, Muhammedî irfaniyet tecelligahı, tevhitliğin ispatı, tevhidin bakiliği adına seçilmiş kurban olandır ki gönül rızasıyla, sadece ve sadece Allah için fedakârlıkta bulunmuştur. İşte bu fedakârlık ve şahadetin

her iki yönünü ispat edişi kendisinin şehitler şahı olarak zikredilmesinin sebebidir. Okadar ki kendisini öldürmek için hamle yapanı tevhide davet etmeden karşılık dahi vermemiştir. Sırf tevhit için yapılan fedakârlık...

İşte bu sebeple zahir batın şehit olanlara Hüseyin-i meşrep denilmektedir. İmam Hüseyin efendimiz şehitlik makamının sahibidir.

Aşk u niyazlarımla.

Dembir: Eyvallah efendim gönlünüze sağlık.

**Seherde meskanede
Her nefes derim Allah
Bu beyt-i dilhanede
Her nefes derim Allah**

**Dünyada yok pazarım
Ukbaya yok nazarım
Dilde daim ezkarım
Her nefes derim Allah**

**Havfederler cahiller
Mahzun olur zahidler
Lahavf olur âşıklar
Her nefes derim Allah**

**Allah derim hep candan
Sensin benden zikreden
Bildim gayrı yok Senden
Her nefes derim Allah**

**Gitti cehl-i dalalet
Geldi nur-i hidayet
Erdi Hak'tan inayet
De La İlahe İllallah**

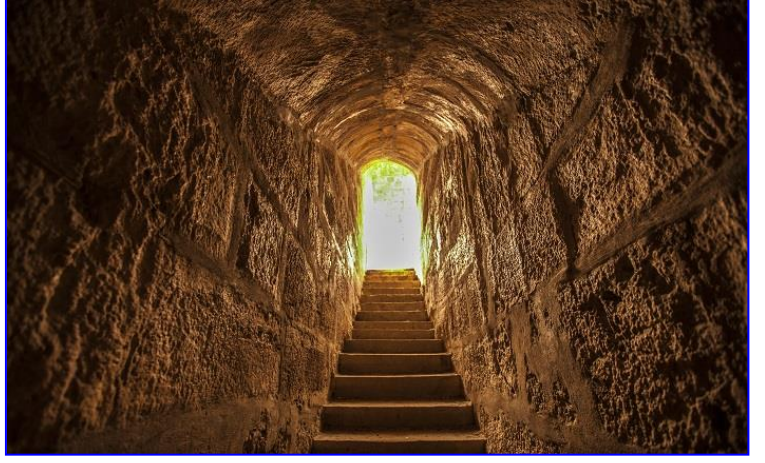
**Hu derim Ya Hak derim
Ya Hayyel kayyum derim
Ev edna'nın bahrında
Her nefes derim Allah**

**Yandım aşkın narına
Yok oldum dost varına
Fehmi'yim dildarına
Her nefes derim Allah**

SİZDEN GELENLER

“ŞEHADET”

Kelimenin iki karşılığı var, birbirinden ayrı (!) iki anlam. Birincisi; tanıklık. İkinci anlamı ise; yüksek bir ülkü uğrunda ölme, şehit olma... Ne kadar ilginç değil mi? Hayır değil. Çünkü farklı gibi görünen bu iki anlam aslında birbirinin içine geçmiş bir bütünü, bir hakikati anlatıyor bize. Yol gösteriyor aslında. Mürşidim, Efendim, İlmi Ledün

tahsiliyle seyri sülük gören Hak talipleri olarak bu yolun başında da ortasında da sonunda da amacımızın şahadet şerbetini içmek ve bilginin şahadetine ererek imanı oluşturanlardan olmak olduğunu vurgulamakta her daim. İki şehadete ermek. Şehit olacağım ve şahit olacağım. İşte düğüm burada çözülüyor. Şehit olmadan şahit olunmuyor.

Peki, şehit olmak derken ne demek istiyoruz? Neye şahit olacağız? Amacımı bilmeden yol alamam.

Benim bu dünyada bulunuş gayem Allah'ın bilinme muradıdır. Bu murat doğrultusunda O'nu bilmektir. Kendisini sunduğu bu âlemde ve kendimde O'na şahit olmaktır. Yani O'nu görmektir. O yüce Kudretullah, O sonsuz sınırsız güzelliğe şahit olmaktır. Büyük sanatkârın sanatını icra ettiği eser olan bu âlemdeki ve kendimdeki her zerrede O'nun imzasını görebilmek, bu sunuma tanık olmaktır. Bu sebeptendir ki içinde bulunduğumuz âleme “Şehadet âlemi” denir.

Gelelim diğer manaya... Şehadet... Yüksek bir ülkü uğrunda ölme... Benim, Allah'a kendimde ve bu âlemde tanık olmamdan daha yüksek bir ülküm olabilir mi ki! Olamaz elbet. O zaman bu yüksek ülkü uğrunda ölmek ne demek, neden şehit olmam gerekiyor?

Evet, bu âleme Allah'a şahit olayım diye programlanmış olarak geldim. Yani, O'na tanık olabilecek donanımla geldik hepimiz. Tanıklık. O'nu göreceğ göz ile işitecek kulak ile zikredecek dil ile sevecek kalp ile algılayacak, sorgulayacak anlamlandırarak bilebilecek idrak ile... Aslında “O” olarak geldik. Tüm bu donanım O'na şahit olmak için. O'nun olan bu özelliklerle yine O'na şahit olmak için. Yani aslında mesele Hakk'ın kendisinden kendisine şahit olmasıdır. Peki, doğduğumuz andan şüana kadar geçen sürede geldiğimiz durum ne? Bu gaye uğrunda mı sürdürmekteyiz yaşantımızı ve tüm bu donanım amacına mı hizmet etmekte? Değil elbet. Maalesef değil. Bizim olmayı sahiplendik. Bununla da kalmadık, ona zulmetmeye ve amacının dışında kullanmaya başladık. Geldiğimiz dünya boyutunda amacımızdan saptık ve bizimle zahir olan donanım asıl amacına değil de nefis-i emmareminin amacına hizmet eder oldu. Şahit olduğumuz, nefsimiz oldu. Ama artık her şey değişti. “Dur!” dedi. “Yapma! Ben seninle bunun için zahir olmadım. Bu donanım benim. Sen bu donanımla bana şahit olacaksın. Senin “Ben ve âlem” dediğin “Benim” anlasana. Beni gör, beni işit, beni zikret, beni sev, bana hizmet et. Ama önce öl. Bu uğurda şehit ol.”

Şimdi şehit olma zamanı. Gözüm, kulağım, dilim, idrakim, kalbim, anlayışım şehit olacak. “Şehit olanlara öldü demeyiniz” diyor ayette. Yani yok alacak bir şey yok. Bu özelliklerin üzerine örtmüş olduğum gaflet perdesini kaldıracam ve aslına dönmüş olacak olan bu özellikler asıl amacına hizmet etmeye başlayacak ve ben O'na O'nunla şahit olacağım. Ne mutlu şehit olanlara, ne mutlu şahit olanlara...

İşte Nesim de aşkıyla maşukuna kendisinde şahit olanlardandı. Nesim kaygısız, umursamaz, amaçsız, aşksız sevdasız yaşayıp gidiyordu. Evden işe, işten eve, ara sıra arkadaşlarıyla buluşup havadan sudan konular dışında konuşacak bir şeyi olmadığından vaktini bu şekilde tüketiyordu. Onu bir amaca bağlayacak hiçbir sebebi yoktu ki hayatı dolu dolu yaşasın, böyle ne kadar da huzurluydu zaten. Bir Cuma akşamı yine arkadaşlarıyla buluşup vakit öldürdükten sonra evine dönerken o en tatlı derdin benliğini ilk kez sarmasıyla olduğu yerde kalakaldı. Onu penceresinde süzülürken gördüğünde yaşadığı duyguyu daha önce hiç yaşamamıştı;

Görmedim bu beldede
Senin gibi bir peri
Ölüymüşüm bu tende
Yaşadığımdan beri

Ne akıl var ne fikir
Olmuşum bir divane
Şu elimden ne gelir
Gönlüm oldu harabe

Nesim'in bu sözlerini işiten Nazlı öyle hoşnut oldu ki Nesim'in gözlerindeki samimiyetine lütfetti;

Demek görmedin bir dem
Benim gibi bir güzel
Bundandır söylediğin
Dilindeki bu gazel

Fakat görmek bu değil
Gönül gözü olmadan
Muhabbet tamam değil
Tanış biliş olmadan

Nazlı'dan bu sözleri duymak Nesim'i öyle heyecanlandırdı ki, kalbi yerinden çıkacak, dile gelip bütün kâinata aşkını haykıracaktı sanki. Maşukunun dilemesiyle kendisinde vuslata erme derdi, bir olma isteği oluşan Nesim, gayrı bir kararda duramıyordu. Nazlı camını kapatıp içeri girerken gülümseyince oracıkta canını teslim edeceğini sandı;

Derde düşen aşığım
Nasıl anlatam halim
Kor ateşte yanmışım
Tek dileğimdir yârim

Sevda yeli olmuşum
Bendimi yıkan selim
Ben cananı bulmuşum
Canıma kastedenim

Nesim aşkının yangınlığından uyku uyumaz yemek yemez oldu. Gece yarıları yârinin çıkmayacağını bilse de sabahlara kadar camının önünde bekledi.

Sabahın ilk ışıklarında usulca gitti. Günlerce bir daha onu göremedi, canından can gitti. Görenler haline üzüldü, Nesim bu aşkı yaşamamış olan üzülenlerin üzülmelerine hayret ediyor, sonra da “Bilseler bilseler” diyerek gülüp geçiyordu. Günler böyle gelip geçerken Nazlı birkaç kez camında görünür gibi olsa da bir daha o günkü gibi onunla camında muhabbet edemedi.

Artık Nesim kendini hanesine kapadı. Kimseyle konuşmaz oldu, sevdasının ateşi onu sessizliğe bürüdü. Diline onu anlatmak için ne gelse yetersiz buluyor, boşuna konuşmuyordu. Bir gün kapısı çaldı. Nazlı yârinden haber vardı. Allah'ım! Nazlı'sı onu görmek istiyordu. Yere göğe sığmaz oldu. Giderken zamanın kendisine kıyasla ne kadar yavaş kaldığını fark etti. Koşmak ne kadar yavaştı, uçabilseydi o bile yavaştı. Nazlı'yı beyazlar içinde kendisini beklerken görünce artık dili kontrolünden çıkmıştı, gerçi kendisi kendi kontrolünde değildi ki. Nazlı canına karışmıştı;

Sen canıma nefessin senle dopdolu içim
Sadrımdaki tek sessin seni görür gözlerim

Varımda cümle azam seninle sana zakir
Mahrumiyetin cezam Nesim'i görme hakir

Vuslatın için çarptı bunca zamandır kalbim
Hasretin bana harptı ben müşkülünü deldim

Gel etme ne olursun beni kendinden irak
Şu hayatta tek arzum seninle halvet olmak

Nazlı Nesim'in aşkından yandığını, Nesim'de kendinden başka bir şey olmadığını gördü, ancak böyle bir âşık Nazlı'ya yüzünü açtırabilirdi;

Gel ey benim yaralım aşk odumla yanarım
Derdin emi bendedir gel ey benim sevdalım

Sana açmışım yüzüm manalı sırlı sözüm
Kalbe şifan bendedir gel ey benim mestanım

Vuslat isteyen çoktur derdi dileyen yoktur
Gönle sefan bendedir gel ey talip olanım

Senin Nazlı yârinim sende olan yârinim
Bende olan sendedir gel ey benim muradım

Nesim gözyaşlarına tutamayıp ağlamaya başlamıştı, ya O yârini bulamasa idi, ne olurdu. Nazlı da ağlamaya başlayınca harfsiz hurufsuz aşkı muhabbet etmeye başladılar.

Rabbim aşkı sevdamızı, şehit olma ve şahit olma yolundaki gayretimizi daim ve ziyade eyleye, vasılı illallah olma yolunda yolumuzu asan eyleye. Hu

İhsan-Funda Can

**Yakıp aşk oduna meşamın buyu tevhid et
Kamuya yek nazar birle şuhudun ruhu tevhid et**

**Şu mahiler gibi kendini deryadan cüda sanma
İhata eylemiş her yana bak her suyu tevhid et**

**Salınma cah-ı taklide su'ud et arş-ı tahkike
Sana senden sefer eyle seni sen duy u tevhid et**

**İzafatı bırak gözden açılsın dide-i hak-bin
Temaşa-yı cemal-i şahidi dil-cuyu tevhid et**

**Salat-ı ehl-i kurbun kıblesidir “semme vechu'llah”
Niyazi durma daim secde-i ebruyu tevhid et**

NEYİ GÖRMEK MURADIN? GÖRMEK İSTEDİĞİN SENDE VAR...

Bildirilen ile bildireni bilmek; hem bilişip hem tanımak. Şehadet; görmek, işitmek, anlamak, demine rıza göstermek... Hem ölmek şehadet; varlığından geçmek...

“Fail, Mevsuf, Mevcut ayan olunca tende Şehadet getirirsin, kalmaz hiç varlık sende”

Bir gün okulda öğrencilerime, “Çocuklar, sizce şehadet nedir?” diye sordum. Bir öğrencim; bilmek, görmek, işitmek diye cevap verdi. Böyle düşünüp söylemesi beni çok sevindirmişti. “Peki, sizce insan, Allah’a ne zaman şahit olur, Onu ne zaman görür?” diye sorduğumdaysa, birçok öğrencimin aynı cevabı verdiğini gördüm. Cevap, “Ölünce!” idi. Tıpkı bir zamanlar benim de böyle bildiğim, ama ne hikmetse bir türlü de anlam veremediğim gibi...

O zaman, Efendi Babamın, lütfedip her şeyi bizim anlayabileceğimiz misallerle açıklamasından yola çıkarak, şöyle bir örnek verdim onlara. “Allah, bizlere gönderdiği Hak kitap olan Kur’an’da, bu âlemin şehadet âlemi olduğunu söylüyor. Şehadetin ise, bilmek, tanımak, görmek olduğunu söylemiştik. Mesela, bazı arkadaşlarınız size, Nihan diye bir müzik öğretmeninden bahsediyor, onun bütün fiziksel ve karakteristik özelliklerini de sayıyor olsun. Onunla ilgili birçok şey bilmenize rağmen, onu görmüş oldunuz mu şimdi? Herhangi bir yerde, yanınızdan dahi geçip gitse, onu tanır mısınız? Peki, sadece bu bilgiyi bilerek öldüğümüzü düşünelim. Yaşarken göremediyseniz, ölünce onu tanır mısınız?” diye sorduğumda, “Hayır, görmüş olamayız, tanıyamayız.” dediler. “Öyleyse ona ne zaman şahit oluruz?” dediğimdeyse, “Tanıdığımızda, onu gördüğümüzde.” dediler. “Peki, o zaman, nerede karşınıza çıkarsa çıksın, artık onu hep tanır mısınız?” dedim. “Tanırız.” dediler. “Demek ki, Allah da bu âlemde bütün yarattıklarıyla görünürmüş.” dediğimdeyse, hepsi hayranlık ve şaşkınlıkla kalakalmışlardı.

Bunu yaptığım için hiç pişman değilim. Çünkü Kur’an’da, “Yüzünüzü her nereye döndürürseniz döndürün, Allah’ın veçhi oradadır; Ben size şah damarınızdan daha yakınım; Allah, Hz. Âdem yaratılırken, meleklerine, aynı Bana benzetin diyor; Allah, bütün yaratılmışların Rabbidir, sahibidir.” ve bunun gibi birçok ayan beyan ayet var.

Şimdi, bu âlemde aramayacak, görmeyeceksek, nerede arayalım, görelim Onu? Allah Hak kitabında, “Hiç mi düşünmezsiniz? Hala mı düşünmezsiniz?” diye defalarca sormamış mı kuluna? Demek ki, çokça tefekkür edip Kendisine, hakikatine yakın olmamızı istiyor. Rahmetullah Efendi Babamın, “Tefekkür etmeyen, kendisi için hiç yaşamamış demektir.” buyurduğu gibi. Yoksa Efendi Babamın da hep vurguladığı gibi, Sevdiğimizizin adresi elimizde olacak, ama biz ona kavuşmaya çalışmayacağız. İşimiz buna benzer... Çünkü görmek istediğimizin, görüp durduğumuz olduğunu işitmiştik Efendi Babamdan. Sadece kendimizi bu talebe layık hale getirmemizi istiyor bizden. Fail, Mevsuf, Mevcut deryasında, katre

olan anlayışımızı hükümsüz bırakmamızı istiyor. Her bildirdiğiyle, muhabbetiyle, bildirene yaklaşıyor bizi, lütfeyleyip. Şimdi biz de Allah adını çokça zikredelim ki, zikrettiğimiz bizden görünür olsun. Söylediğimiz kelimeye şahit olalım, evvela sözü nefsimize işittirelim. Zikrimiz dilimizden kalbimize, kalbimizden de her bir zerremize ulaşınsın; ulaştıkça ruhlanalım, ruhlандıkça sadeleşelim; hiç mi hiç kalalım inşallah himmetiyle.

Bir de “Âdem Safiyullah çekti şehadet, Allah ile Muhammed’i gördü Bir vücut.” demişti Efendi Babam. Bu sözü şöyle zevk ettik âcizane, can kardeşlerim.

Ancak bir Mürşid-i Kamil'e bende olan, Mürşidinin elinde yoğrulan, arındırılan, toprağı Hak katına çıkarılan Âdem (İnsan), kendisinde var olan Mevcudun, sıfatlarıyla görülür olduğuna şahit olabilir. Bu şehadeti gerçekleştirenlerden eyleye bizleri inşallah.

“Her zerreye Aşk ile muhabbetle bakarsan
Anda bu hakikati Bildiren görünmez mi?
Daha sen neye şehadet etmek istersin ki
İstedığın sende var, apaçık göstermez mi?”

O zaman, bir şarkıdan aldığımız ilhamla, açalım gözümü seyredelim âlemi, tekrarı yok bunun. İşimiz muhabbet, efkârı yok bunun. Arada bir zülf-ü Yâre dokunur. Ama olsun. Onun her dokunuşundan, Sultan okunur âcizane. Hu...

“Her neye baksa gözün bil sırr-ı Suphan andadır
Her ne işitse kulağın mazi Kur'an andadır
Her şeye mahlûk gözüyle baksan ol mahlûk olur.
Hak gözüyle bak ki bi-şek nur-u Yezdan andadır.”

Mısri Niyazi Sultan

“Lütfet Cemalin göreyim
Doya doya seveyim
Ölmeden evvel öleyim
Canım, Gülüm, Dost Efendim
Ben ayrılmam, Hak Efendim”

Halil İbrahim Baki Babam

“Bakıp Cemal-i Yâre çağırırım Dost Dost
Dil oldu pare pare çağırırım Dost, Dost

Mescitte meyhanede hanede, viranede
Kâbe'de, put hanede, çağırırım Dost, Dost!”

Mısri Niyazi

“Gül yüzünü görüp divane oldum
Beni mahzun etti sevdan Sevdiğim, Cananım
Cemalin şemine pervane oldum
Salarım kendimi nara Sevdiğim”

Kul Emrah

“Şehit olmak gerek iman uğruna
Fakir, sabırla kal Halil yolunda
Talip şehadetle varır imana
İmanda Gonca Gül Şahım Hüseyin”

Efendi Babam

Erdem-Nihan Erol

Meydanın Çocukları

Yusuf: 3,5 yaşında

Dembir: Yusuf, şehit olmak nedir?
Yusuf: Şehit? Şehit? Şehiit? Şehirdir!!!
Dembir: Sen hiç şehit gördün mü?
Yusuf: Uzağa gidince görürüz.
Dembir: Peki, şahit olmak nedir?
Yusuf: Tavşanlar havuç yerler onu görürüz.
Dembir: Görmeyi en çok sevdiğin kim?
Yusuf: Babam.
Dembir: Ne görmek istersin?
Yusuf: Roket
Dembir: Allah'ı gördün mü?
Yusuf: O bize her şeyi verir. Verirken gördüm.

Dembir: Asya, şehit olmak nedir?
Asya: Ben okulda Seyit Onbaşıyı gördüm.
Dembir: Şehit olanlara ne oluyor olabilir?
Asya: Bilmiyorum.
Dembir: Peki, şahit olmak görmek olabilir mi?
Asya: Annem görmek olduğunu söylemişti.
Dembir: En çok neyi görmeyi seviyorsun?
Asya: Seni.
Dembir: En çok neyi görmek isterdin?
Asya: Dünyanın dışını yani hep uzaya çıkmak isterdim. Astronot görmek isterdim. İlk atılan astronot maymunmuş.
Dembir: Allah bu gözlerle ne görmemizi istiyor acaba?
Asya: Güzelliğimizi.

Asya: 6 yaşında

Özlem: 7 yaşında

Dembir: Özlem, görmeyi seviyor musun, görmek güzel bir şey mi?

Özlem: Evet, bazı şeyleri görünce seviniyorsun ama bazı şeyleri görünce üzülüyorsun.

Dembir: Peki, şahit olmak ne demek?

Özlem: Şahit olmayı iki kere duymuştum ama ne olduğunu unuttum.

Dembir: Şahit olmak görmek olabilir mi?

Özlem: Evet.

Dembir: Senin bu güne kadar şahit olduğun en güzel şey ne?

Özlem: Yeni İngilizce öğretmenim. Onu görünce mutlu oldum.

Dembir: Göremeyip de görmek istediğin bir şey var mı?

Özlem: Evet, küçük bir yavru köpek alıp onu karşımda görmek isterdim.

Dembir: Allah bu gözlerle ne görmemizi istiyor sence?

Özlem: Güzel hayallerimiz varsa onları görmemizi istemiştir.

Dembir: İlknur, şehit kelimesini hiç duydu mu?

İlknur: Evet ölüyorlar.

Dembir: Kimler şehit oluyor?

İlknur: Mesela Atatürk gibi dünyamız için iyilik yapıp ölenler şehittirler.

Dembir: Peki, şahit olmak nedir?

İlknur: Bilmek. Mesela diğeri bilmezken O görmüş yani şahit olmuş.

Dembir: En çok neye şahit olmak isterdin?

İlknur: Uzaylı. Çünkü onun gerçek olduğuna tam olarak inanmıyorum.

Dembir: Bir şeyin gerçek olduğuna inanmak için onu görmeli misin?

İlknur: Göreceğim ve duyacağım o zaman inanırım, başkası bana şaka yapıyor olabilir. Benim görmem lazım.

İlknur: 7,5 yaşında

Melisa: 8,5 yaşında

Dembir: Melisa, şehit olmak ne demek?

Melisa: Hep haberlerde çıkıyor, bir insanın şehit olması ölmesidir.

Dembir: Peki, her ölen şehit midir?

Melisa: Hayır, asker olmalı mesela.

Dembir: Neye şahit olmak isterdin?

Melisa: Gökkuşağının üstünde olmayı görmek isterdim.

Dembir: Allah bu gözleri bize neden vermiştir sence?

Melisa: Yarattığı ülkeyi görmemizi istemiştir.

Dembir: Ercan, şahit olmak nedir?

Ercan: Olan bir olayı görmek. Gördüğüne inanmak.

Dembir: Peki, şehit olmak nedir?

Ercan: Şehit olmak toprağa gitmek yani ölmek.

Dembir: Her toprağa giden yani ölen cennete mi gider?

Ercan: Her ölen şehit olmaz. İyi insan değilse cehenneme gider. Atatürk'ün bir sözü var "Şehitler ölmez vatan bölünmez"

Dembir: En çok neye şahit olmak istersin?

Ercan: Allah'ı görmek isterim.

Dembir: Allah'ı görüp de ne yapacaksın?

Ercan: Herkesi zaten görüyorum, bir tek Allah'ı ve peygamberleri göremiyorum.

Gözümüzde sorun yoksa her şeyi görebiliriz.

Ercan: 9 yaşında

**Benim ol Aşk bahrîsi denizler hayran bana
Derya benim katremdir zerreler umman bana**

**Kaf Dağı zerrem değil ay u güneş bana kul
Aslım Hak'tır şek değil mürşittir Kur'an bana**

**Çün dosta gider yolum mülk-i ezeldir ilim
Hak'tan söyler bu dilim ne kul ne sultan bana**

**Yok idi bu bârigâh var idi ol padişah
Ah bu 'Aşk elinden ah dert oldu derman bana**

**Âdem yaratılmadan can kalıba girmedin
Şeytan lanet olmadan 'arş idi seyran bana**

**Diledi göre yüzün işite kendi sözün
Nazar kıldı bir kere anda can verdi bana**

**Yaratıldı Mustafa yüzü nur gönlü sefa
Ol kıldı Hakk'a vefa ondandır ihsan bana**

**Doğdu ol din metasın andan oldu kamusu
Âdem Halil ü Mûsâ hüccet ü burhan bana**

**Âşık dilin bilmeyen ya delidir ya dehrî
Ben kuşdilin bilirim söyler Süleyman bana**

**Yunus Emrem bu yolda eksikliğin bildirir
Mest oluban çağırır dervişlik bühtan bana**

MAKALE

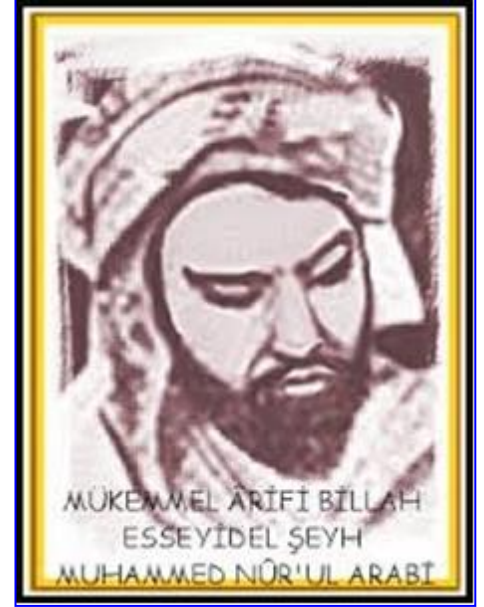
Seyyid Pir Muhammed Nurûl Arabî Hz

NEFSİN İHYASI (DİRİLMESİ)

Bismillahirrahmanirrahim

Malûm ola ki, ölüleri diriltmek dahi iki türlüdür; Biri nefhidir yani surun üflenmesiyle, biri ilmidir. Nefhi olan İsa gibi ölüyü sûru ile üfürerek diriltmiş. Nitekim Ali İmran Suresi 49. ayet buna işaretir.

İsrailoğulları'na peygamber olarak gönderir, o da onlara der ki: Ben, Rabbinizden delille geldim size. Balçığı yoğurur, kuş şekline sokar, ona üflerim, Allah'ın izniyle kuş olur. Anadan doğma körü körlükten kurtarırım, abraş illetine tutulmuşu, Allah'ın izniyle iyileştiririm ve Allah'ın izniyle ölüyü diriltirim, evlerinizde yediklerinizi, sakladıklarınızı size bildiririm. İnanmışsanız şüphe yok ki, bunlar size delildir.

İlmi olan manevi diriltmeyi, ölü kılan cehaletle ölü olan nefsi ve kalbi diriltir. Manevi diriltme, cahillik ölümüyle ölmüş olan nefsi ve kalbi diriltir. İlahi ilim vasıtasıyla gerçekleşir. Nitekim Enam Suresi 122. ayet;

“Ölüyken dirilttiğimiz kimse.”

buyurmaktadır. Manevi dirilmeden hâsıl olan hayat hakkında Hak Teâlâ buyurur,

“Cehil ile ölüyseniz, ilmi hayat ile onu diriltiriz. Onu nur kılarız. O âlim olarak halk arasında yürür, idrak eder.”

Her kimse ki, cehalet yüzünden ölü olan nefsi, Hak ilmiyle diriltirse, arif olur. O kimse tahkik ve muhabbet ile onu diri kılar.

O muhabbet ona nur olur ki, onun ile insanlar arasında, onun aydınlığını hisseder. Yani manevi hayat olan nur, âlim-i billâh ariflere mahsustur. Hakikat ilmi zatiye-i ilmiye-i nuriyedir ki, Hak Teâlâ onu evliya ve asfiyanın kâmiline verir. Kefh Suresi 65. Ayet,

“İndimizden ilm-i ledün öğrettik.”

Bu sır ile istidatlı nefislerin cehalet ölümüyle ölü olanını onunla diriltirler. Onların nüfusu dahi o nur ile hay olup, surette eşkâli olan arasında yürürler. Onların nüfusunda bil kuvve olan a'mal ve e'fal ve batınlarında olan istidat ve düşüncelerini idrak ederler. Her âlim cehalet ölümü ile ölü olan nefsi diriltemez. Belki âlim-i billâh ki Allahu Teâlâ'yı ve onun sıfatına ve esmasına ve hayat ve kelimatına ve onun e'f'aline ilgili ola, ancak o diriltir. Kamil evliyadan her birisi ki, hayat-ı ilâhîye-i zatiye-i nuriye ile Resulullah efendimiz ile ve kemal varisi bir isim cihetiyle halktan ve ona bağlı değildir. Onların şanları başkalarına muhaliftir. Özellikleri başkadır. Belki bunlar eş benzeri olmayanlardır, o hal onlara mahsustur.

Allah'tan başka kimse onu bilemez. Bütün yaratılmışlığın ve ilahi isimlerin hükümleri ve eserleri onlarda zahirdir. Taayyün-ü evvelin, yaratılmanın zahiri, ilahiyettir. Ve bu mertebe, “Allah” ismi ile müsemmadır.

“Allah Âdem’i kendi suretinde yarattı”

Hadisi Kutsi’sinin işaret ettiği gibi Âdem bu suret üzere yaratılmıştır. Hay olup, onunla meydana çıktı. İstidatlı taliplerden bir nefsi ki, cehalet ile ölüdür, ilmi billaha ait olan meselede ki, onun malumu olmaya, hayat-ı ilmiye-i suriye ile dirilik eylese, tahkik onu hayat-ı ilmiye-yi ebediye ile diri eder. Hadis-i şerifte, “Müminler ölmez intikal ederler” buyruldu. Duhan Suresi 56. Ayet,

“Orada ilk ölümden başka ölüm tatmazlar”

bu manadır. Bunların sırrı budur ki; her nebi ile velinin Hakk’a bağlanması cihetiyledir. Ol itibar, esma-i Hakk’dan bir isim ile söz olunur. İlla Âdem bu mertebenin mazharı ve zahiridir. Bu mertebenin batını ulûhiyet olup, İsa da bunun mazharıdır. Yani İsa, Allah isminin batımından çıkan ilahi ruhtur. İsa hayat sıfatıyla zahir olup, ölüleri diriltmekle zahir oldu. Zira o ilahi ruhtur. Erenler eşya Hakk’ın nefsinde görünür demişlerdir. Bunlar ilahi tenezzülattandır. Yani Allahu Teâlâ yirmisekiz mertebede kendisini halkiyet ile tabir etmiştir. İnsani mertebe cami ismidir ve insaniyet mertebesini gösterir. İnsan-ı Kâmil Muhammeddir ve Muhammedin tam varisidir. Mürşid de odur. Lakin ekseri avam bilemediklerinden anlamazlar ve kötülerler.

Nitekim Hazreti İsa hakkında milletler arasında anlaşmazlık çıktı. Onun beşeri cisminde bakanlar, Cibril’e nisbet ettiler. Cibril olmadığı halde Cibril gibi beşer suretinde nefh etti. Nitekim Meryem Suresi 17. ayet buna işaretir.

Ve âilesiyle arasına bir perde germiştî. Derken ona rûhumuzu göndermiştik de gözüne, âzası düzgün bir insan şeklinde görünmüştü.

Yahut da insan değildir, Cibril gibi beşer suretine girip göründü dendi. Nitekim Nisa Suresi 171. ayet buna işaretir.

Ey kitap ehli, dininizde aşırı gitmeyin ve Allah hakkında gerçek olanı söyleyin. Meryemoğlu Mesîh İsa, ancak Allah’ın peygamberidir ve Meryem’e ilka ettiği kelimesidir ve kendisine ait bir ruhtur. Artık inanın Allah’a ve peygamberlerine ve Tanrı üçtür demeyin, vazgeçin bundan, bu hayırlıdır size. Allah, ancak tek tanrıdır, oğul sahibi olmaktan münezzehtir ve onundur ne varsa göklerde ve ne varsa yeryüzünde ve koruyucu olarak Allah yeter.

buyruldu. “Her ne işitse kulağın, mahz-ı Kur’an andadır.” Lakin bu sırta, ilmin, aklın, vehmin ve fikrinle ulaşamazsın. Her halde mürşid-i kâmile muhtaçsın. Maide Suresi 116. Ayet,

“Ey İsa, insanlara beni ve anamı iki Tanrı bilin diye sen mi söyledin?”

Cünkü Allah hakkın ta kendisidir; O, ölüleri diriltir; yine O, her şeye hakkıyla kadirdir.

Bu ayetteki; “ente kulte?” “sen söyledin mi” sözüyle kelâmı, kula nisbet etti. Yani kul söyleyendir. Cevabında İsa; “Benim nefsim senin hüviyetindir ve sen onu bilirsin. Benim hüviyetim senin hüviyetinden gayri değildir.” İsa’nın varlığında onun lisanı Hakk’ın lisanıdır. Konuşan Hak olduğu halde “Fa’lemu” sözüyle cem makamında hitap eder. Söyleyen, kendi nefsinde olan şeyi bilir.

Vela a’lemu ma fihaş.

Mısri Niyazi Hz İrfan Sofraları

On ikinci Sofra

Bismillahirrahmanirrahim.

Yüce Allah Kur'an'ı Kerimin Nisa suresi 1 ayetinde,

Ey insanlar, sizi bir tek nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve ikisinden pek çok erkek ve kadın meydana getiren Rabbinize hürmetsizlikten sakının. Kendisi adına birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah'ın ve akrabasının haklarına riayet edin şüphesiz Allah sizi gözetleyip durmaktadır.

buyurmaktadır. Bil ki insanlar tamamen bir tek nefisten yaratıldıklarından dolayı, birbirlerine gidip gelmek, aralarında sevgiyi artırır. Ama bu, Allah için buğuz etmeye de mani olmaz. Zira küfre, şirke, isyana, müşriklere ve asilere Allah için kızmak vaciptir. Onları imana ve salaha davet etmek gerekir. Burada Allah için sevmek, Allah için buğuz etmek (sevmemek) vardır. Bil ki sen, insanlara melaike gözüyle bakarsan, onları yeryüzünde fesat çıkaran, kan döken varlıklar görürsün. O halde onların sohbetinden, arkadaşlığından sakınmalısın. Çünkü onlar hatayı kabul etmezler, kusuru affetmezler, bir aybı örtmezler, nakirin (zerrenin) kıtmirin (köpeğin) hesabını sorarlar. Azı da çoğu da kıskanırlar. Acınmak isterler ama kendileri acımazlar. Hata ve unutmayı cezalandırırlar, affetmezler. Koğuculuk ve iftira ile ihvanı ihvandandan kaçırlar. Onlardan uzaklaşmak, insanın dinini muhafaza bakımından tercihe şayandır. Razı olsalar, yüzden gülerler. Kızılsalar, içleri kin dolar. Zahirleri siyab (elbise) batınları (içleri) ziyab (düşmalık) tır. Zanlarla keserler, arkanda seni gözleriyle kaşları ile çekiştirirler.

Dostlarına dahi hasetten, şüpheden ve koruculuktan geri durmazlar. Şöyle bir evde, bir yerde bir müddet rastlayıp sohbet ederek iyice sınımadığın kimsenin sevgisine güvenme. Senden uzak kaldığında ve dost olup yaklaştığında, zenginliğinde fakirliğinde iyice tecrübe et yahut onunla yolculuk et veya dinar ve dirhem ile (para ile) alış veriş et veya dara, ihtiyaca düş; eğer bütün bu hallerde ondan razı oldu isen onu büyükse baba, küçükse oğul, akran ise kardeş et. İnsanlar birbirleriyle muamelelerinde dört hal üzeredirler: Bir kısmı iyilik edene iyilik eder. Bu, eşek huyludur. Bir kısmı kötülük edene kötülük eder. Bu da köpeklerin ve yırtıcı hayvanların huyludur. Bir kısmı iyilik edene kötülük eder. Bu da yılan huyludur. Bir kısmı da kötülük edene iyilik eder. Bu da Peygamberlerin, velilerin ve salihlerin ahlakındandır. Şimdi bu söylenenleri duyduysa artık kendine hangisini uygun görürsen onu seç. Eğer dördüncü kısımdan olamıyorsan, bari insanların ahvalini araştırmamalısın ki onlara iyi zan besliyesin ve onlarla iyi geçinebilesin. Bu da olmazsa onları bırak, onlardan kaçın ta ki onları kötü sanıp eziyet etmeyesin, akrabayı terk edenlerden, insanların hukukunu çiğneyenlerden olmayasın. Ama insanlara Allah'ın nuruyla bakarsan, zulmette nur, zehirde panzehir, düşmanlarda dost, kahirde lutuf ve o kadar çok çeşitli zıt aynalar içerisinde bir tek yüz ve bir cemal görürsün. Nitekim Gazali Hz ne demiştir,

“O'nun gibi hiçbir şey yoktur. Kâinata olduğundan daha güzeli yoktur.”

Kendi kendine şu beyti tekrar et:

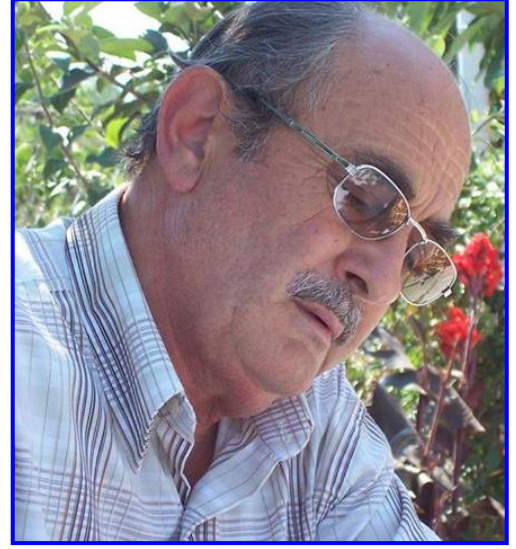
*Âlemin nakşını hep hayal gördüm
Ol hayal içre bir cemal görürüm
Heme âlem çü mazhar-i Hak'tır
Anın için kamu kemal gördüm*

O zaman sana insanların şerlileri ile hayırlıları bir olur.

Halil İbrahim Baki Hazretleri

Aç Kulağım

**“Sen hangi kulakla dinliyorsun?
Tevhit kulağıyla dinle,
Bak ne anlatıyor.”**

Ben bir sene Bursa’da defineciler cemiyetinde muhasiplik yaptım. Üye olmak isteyenlere kayıt yapıyordum daktiloyla. Define arama cüzdanı veriyordum. Gündüz gece define muhabbeti yapıyorlar. Sıkıldım tabi. Halit abi, derneğin başkanı, anladı benim sıkıldığımı. “Neden sıkılıyorsun?” dedi. “Bıktım ben bu define muhabbetinden” dedim. Gülümsedi, “Sen hangi kulakla dinliyorsun? Tevhit kulağıyla dinle muhabbetleri bak ne anlatıyor.” dedi. Kafamda şimşekler çaktı. Bir de baktım ki tevhidi anlatıyor hepsi.

Mesela; eğer sahipli define gömüldüyse sahibinden izin almayan defineyi çıkartamaz diyor. Sahibi ölmüşse istihare namazı kılacaksın define için ve sahibinden izin alacaksın diyor. Yoksa tam çıkartacağın zaman define bir tarafa kaçırır diyor. Defineyi tam bulacaksın çukuru sinek basarmış, ne demek, kan istiyor.

Külü eleyeceksin üzerine akşamdan, sabah bakacaksın ne resmi çıktıysa onu kurban edeceksin. Yapmışlar insan başı çıkmış. Defineyi almak için bir kurban lazım. Kurban lazım tabi ki, kurban olmadan define çıkar mı?

Hepsi tevhidi anlatıyor. Tabi zahirde kalan zahirini olduğu gibi alıyor. Giriyor hayal âlemine, ha buldum ha bulacağım yazık ziyan olup gittiler.

Hastalık bu, kumar gibi Allah muhafaza... Bir hoca var, orada define var mı yok mu söylüyor diyor. Bu hoca orada define olup olmadığını bilse gider kendisi alır sana neden söylesin diyorum. Ben yemedim al sen ye mi diyecek. Hocaya para veriyorlar. Öyle bir hayal âlemine giriyorlar ki kim ne derse inanıyorlar. Allah hidayet etsin. Hu

Dervişlik özüne hâkim olmaktır,
Esir-i nefis olan derviş değildir.
Aşkî rehber edip hakkı bulmaktır
Keşkül, teber, asa, tığ, şiş değildir.

İbadet namına kalkıp oturma,
Bağırma, tepinme, göğsüne vurma,
“Yahü!” “Yahak!” diye köpürüp durma
Zikr-i Hak hazm için geviş değildir.

Sırr-ı hakikatı gönülden öğren,
Gönüldür aşk ile didarı gören,
Ariff-i agaha o zevki veren,
Beng ü bade, afyon, haşîş değildir.

Dünyada cennete girenler varsa,
Vech-i Hakk'ı ayan görenler varsa,
“Enelhak” sırrına erenler varsa,
Sarhoşluk yüzünden ermiş değildir.

Boz yılanı tuttu, çivi yuttu erler,
Pirimiz duvarı yürüttü derler,
Keramet olsa da böyle hünerler,
İnsanlığa yarar bir iş değildir.

Keramet umma hiç nefes taşımdn,
Ayrılma insandan, öz kardaşından,
Hakk'ı göremezsın bağlar başından,
Gerçek er sultandır, keşiş değildir.

Mamürede doğar, manevi insan,
Terbieyle büyür, kudret-i iman,
Senin aradığın nimet-i irfan,
Yaban yerde biter yemiş değildir.

Ham ervah her yerde var yığın yığın,
Nedir onlar ile verip aldığın?
Uzlete mail ol, gönlüne sığın,
Cihan gönül kadar geniş değildir!

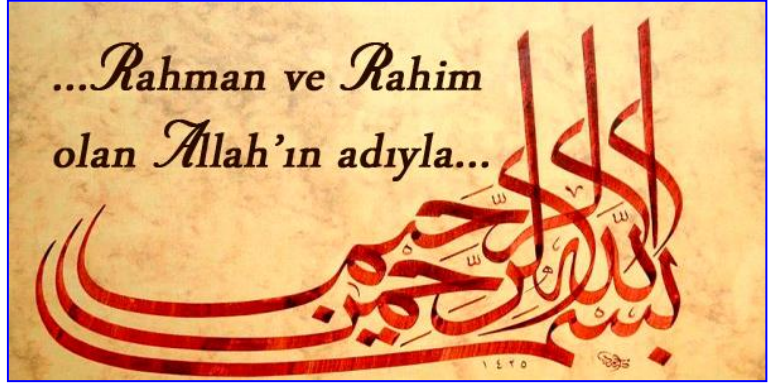
Rıza'dan himmet al, berzahta kalma,
Serden geçmedinse ummana dalma,
Dervişlik sözünü ağzına alma,
Demir leblebidir, kişniş değildir.

KUR'ANI KERİMİN KENDİSİNİ ANLATIŞI

Şehadet

10-18 Onlar Allah'ı bırakıp, kendilerine ne bir zarar ne bir fayda veremeyecek şeylere taparlar. Bir de; "Bu putlar, Allah yanında bizim şefaatçilerimizdir" derler. 10-66 Bilesiniz ki göklerde kim var, yerde kim

varsa, hep Allah'ındır. Allah'tan başkasına tapanlar gerçekte Allah'a koştukları ortaklara tâbi olmuyorlar. Şüphesiz onlar ancak zanna uyuyorlar ve sadece yalan söylüyorlar. 11-101 Rabbinin kararının vakti gelince, Allah'a şerik koştukları ilahları bir işe yaramadı ve onların yıkım ve felaketlerinden başka bir şeyi artırmadı. 11-14 Buna rağmen size cevap vermezlerse, artık biliniz ki, o, gerçekten Allah'ın ilmiyle indirilmiştir ve O'ndan başka İlah yoktur. Öyleyse artık, siz Müslüman mısınız? 112-1 De ki; O Allah bir tekdir.

11-61 Öyleyse O'ndan bağışlanma dileyin, sonra O'na Tevbe edin. Şüphesiz benim Rabbim, yakın olandır, kabul edendir. 13-16 De ki: "Göklerin ve yerin Rabbi kimdir?" De ki: "Allah'tır." "Öyleyse, O'nu bırakıp kendilerine bile yarar da, zarar da sağlamaya güç yetiremeyen birtakım veliler mi edindiniz?" De ki: "Hiç görmeyen ile gören eşit olabilir mi? Veya karanlıklarla nur eşit olabilir mi?" Yoksa Allah'a, O'nun yaratması gibi yaratan ortaklar buldular da, bu yaratma, kendilerince birbirine mi benzeşti? De ki: "Allah, her şeyin yaratıcısıdır ve O, tektir, kahredici olandır." 13-30 Böylece Biz seni, kendisinden önce nice ümmetler gelip-geçmiş olan bir ümmete gönderdik; sana vahyettiklerimizi onlara okuyasın diye. Oysa onlar Rahman'a nankörlük ediyorlar. De ki: "O, benim Rabbimdir, O'ndan başka İlah yoktur. Ben O'na tevekkül ettim ve son dönüş O'nadır." 14-48 Yerin başka bir yere, göklerin de başka göklere dönüştürüldüğü gün, onlar tek olan, kahhar olan Allah'ın huzuruna çıkacaklardır. 17-46 Ve onların kalpleri üzerine, onu kavrayıp anlamalarını engelleyen kabuklar, kulaklarına da bir ağırlık koyduk. Sen Kur'an'da sadece Rabbinin bir ve tek andığın zaman, 'nefretle kaçır vaziyette' gerisin geriye giderler. 19-81 Onlar kendileri için bir güç kaynağı olmak üzere Allah'tan başka ilahlar edindiler. 20-22 Allah'tan başka edindikleri ilahlar, yaratılmışlardır, hiçbir şey yaratamazlar, diri değil ölüdürler, ne zaman yeniden diriltileceklerini de bilmezler, ilahınız tek bir ilahdır. 21-22,23 Göklerde ve yerde, Allah'tan başka ilâhlar olsaydı, bunların ikisi de muhakkak ki harap olup gitmişti. Arşın Rabbi olan Allah her şeyden yücedir; münezzehtir. O, yapacağından mesul olmaz; fakat onlar sorumlu olurlar" 2-165 İnsanlar içinde, Allah'tan gayrısını O'na denkler sayanlar da vardır ki, onlara Allah'a olan sevgi gibi muhabbet beslerler. İman edenlerin Allah'a sevgisi ise, her şeyden sağlamdır. Allah'a eş tutarak nefislerine zulmedenler, azabı görecekleri zaman bütün kuvvet ve kudretin hakikaten Allah'ın olduğunu bilselerdi!

14-52 İşte bu uyarılıp korkutulsunlar, gerçekten O'nun yalnızca bir tek İlah olduğunu bilsinler ve temiz akıl sahipleri iyice öğüt alıp düşünsünler diye bir bildirimdir. 16-17 Yaratan Allah, yaratmayan gibi midir? Artık iyice düşünmeyecek misiniz? 16-22 Sizin İlahınız tek bir İlah'tır. Ahirete inanmayanların kalpleri ise

inkârcıdır ve onlar müstekbir olanlardır. 16-51 Allah dedi ki: "İki İlah edinmeyin: O, ancak tek bir İlah'tır. Öyleyse Benden, yalnızca Benden korkun." 17-42 De ki, "Eğer dedikleri gibi Allah ile birlikte ilâhlar olsaydı, o zaman bu ilâhlar Arş'ın sahibine bir yol ararlardı." 17-111 Ve de ki: "Hamd, çocuk edinmeyen, mülkte ortağı olmayan ve düşkünlükten dolayı yardımcıya da ihtiyacı bulunmayan Allah'adır." Ve O'nu tekbir edebildikçe tekbir et. 23-91 Allah hiç bir çocuk edinmemiştir. Onunla birlikte hiçbir ilâh yoktur. Öyle olsaydı, elbette her bir ilâh kendi yarattığını sürükleyip götürür ve elbette kimi kimin üstüne galip gelip yükselirdi. 3-62 Şüphesiz bu, gerçek bir olayın haberidir. Allah'tan başka İlah yoktur. Ve şüphesiz Allah, üstün ve güçlü olandır, hüküm ve hikmet sahibidir.

28-70 İşte O, Allah'tır. O'ndan başka ilah yoktur. Önünde de, sonunda da hamd O'nundur, hüküm O'nundur. Ve ancak O'na döndürüleceksiniz. 28-88 Allah'tan başka ilah edinme, O'ndan başka ilah yoktur. 25-43 Hevâ ve hevesini ilâhı edinen kimseyi gördün mü? Şimdi onun üzerine sen mi bir bekçi olacaksın? 3-18 Allah şهادet eyledi şu gerçeğe ki, başka ilah yok, ancak O vardır. Bütün melekler ve ilim uluları da adaletle buna şahittir ki, başka ilah yok, ancak O aziz, O hakîm vardır. 3-2 Allah, kendisinden başka ilah olmayan, hay ve kayyumdur. 3-26 De ki: Ey mülkün sahibi Allah'ım! Sen mülkü, kime dilersen ona verirsin; kime dilersen mülkü ondan çekip alırsın. Kimi dilersen o'nun kadrini yükseltir, kimi dilersen onu alçaltırsın. 34-22,23 Habibim onlara de ki: Allah'ı bırakıp ta O'nun ortağı olduklarını kupkuru iddia ettiklerinize istediğiniz kadar yalvarın. Onların ne göklerde ne yerde bir zerre miktarına bile güçleri yetmez. Onların buralarda hiçbir ortaklığı olmadığı gibi O'nunda bunlardan bir yardımcısı yoktur. O'nun nezdinde, kendisinin izin verdiği kimselerden başkasının şefaati fayda vermez. 35-3 Ey insanlar! Allah'ın üzerinizdeki bunca nimetini kalbinizle hatırlayın; dilinizle anın. Sizi gökten ve yerden rızıklandırarak, Allah tan gayri bir yaratana var mı? O'ndan başka hiçbir ilah yoktur. O halde nasıl tevhitte küfre çevriliyorsunuz? 3-6 Sizi, rahimlerde dilediği gibi şekillendiren O'dur. Kendisinden başka tanrı olmayan, şan, şeref ve hikmet sahibi olan O'dur.

3-64 De ki: "Ey Kitap Ehli, bizimle sizin aranızda müşterek bir tevhide gelin. Allah'tan başkasına kulluk etmeyelim, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım ve Allah'ı bırakıp bir kısmımız bir kısmımızı Rabler edinmeyelim." Eğer yine yüz çevirirlerse, deyin ki: "Şahit olun, biz gerçekten Müslümanlarız. 37-4 Ki sizin ilahınız birdir. 39-3 Onu bırakıp ta kendilerine bir takım dostlar edinenler derler ki: "Biz bunlara ancak bizi Allah'a daha fazla yaklaştırsınlar diye tapıyoruz. Şüphe yok ki Allah, onlarla müminler arasında ihtilaf ede geldikleri şeyler hakkında hükmünü verecektir. 3-95 De ki: "Allah doğru söyledi. Öyleyse Allah'ı bir tanıyan Hanifler olarak İbrahim'in dinine uyun. O, müşriklerden değildi. 39-5 Gökleri ve yeri Hakkın ikamesini sebep olarak O yarattı. Geceyi gündüzün üzerine bürüyüp örtüyor. Gündüzü de gecenin üstüne sarıyor. Güneşe, Ay'a boyun eğdirdi. Her biri bir vakit için cereyan etmektedir. 39-6 O Sizi bir nefisten yarattı. Sonra ondan da eşini meydana getirdi. Sizin için davarlardan sekiz çift indirdi. Sizi analarınızın karınlarında, üç karanlık içinde, bir yaratılıştan sonrada öbür yaratılışlar kalp edip duruyor. İşte Rabbiniz olan Allah. Mülk O'nun. O'ndan başka hiç bir ilâh yok. Böyle iken siz nasıl olup da O'na ibadetten döndürülüyorsunuz? 40-16 O kavuşma günü onlar kabirlerinden fırlayıp çıkarlar. Onlardan sâdır olan hiç bir şey, Allah'a gizli kalmaz. Allah buyurur: Bugün mülk kimindir? Yine kendisi cevap verir Bir olan, her şeye hâkim ve kahhar olan Allah'ındır. 4-125 İyilik yaparak kendini Allah'a teslim eden ve Hanif olan İbrahim'in dinine uyandan daha güzel dinli kimdir? Allah, İbrahim'i dost edinmiştir. 42-21 Yoksa onların Allah'ın izin vermediği şeyleri o fasit dinlerinden kendilerine şariat çıkarıp yapan ortaklar mı var?

43-84 O, gökte de ilâh, yerde de ilâh olan bir Allah'tır. O yegâne hüküm ve hikmet sahibidir, her şeyi hakkıyla bilendir. 44-8 Ondan başka hiçbir ilâh yoktur. O hem yaşatır, hem öldürür. O sizin de Rabbiniz,

sizden önceki babalarınızın da Rabbidir. 36-22,23 Ben, beni yaratana neden kulluk etmeyecekmişim? Siz hepiniz O'na döndürüleceksiniz. Ben O'ndan başka ilâhlar edinir miyim? Eğer o çok esirgeyici Allah bana zarar vermek isterse o şeylerin şefaati bana hiç bir fayda vermez. Onlar beni asla kurtaramazlar. 46-4,5 De ki: Allah'ı bırakıp da tapmakta olduklarımızın ne olduğunu gördünüz mü? Onların yerden hangi şeyi yarattıklarını bana gösterin. "Allah'ı bırakıp da, kendisine kıyamete kadar cevap veremeyecek kişiye tapmakta olan kimseden daha sapık da kimdir?"

4-87 Allah; O'ndan başka İlah yoktur. Kendisinde hiçbir şüphe olmayan kıyamet gününde sizleri muhakkak

toplayacaktır. Allah'tan daha doğru sözlü kimdir? 5-117 Ben onlara bana emrettiklerinin dışında hiçbir şeyi söylemedim. Benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a kulluk edin.' Onların içinde kaldığım sürece, ben onların üzerinde bir şahidim. Benim hayatıma son verdiğinde, üzerlerindeki gözetleyici Sendin. Sen her şeyin üzerine şahit olansın. 59-22 O, öyle Allah'tır ki O'ndan başka ilah yoktur. Görülmeyeni ve görüleni bilendir. O, esirgeyen bağışlayandır. 59-23 O, öyle bir Allah'tır ki, kendisinden başka hiçbir ilah yoktur. O, malik ve sahiptir, münezzehtir, selâmet verendir, emniyete kavuşturandır, gözetip koruyandır, üstündür, istediğini zorla yaptıran, büyüklükte eşi olmayandır. Allah puta tapanların ortak koştukları şeylerden münezzehtir. 6-101,102

O, gökleri ve yeri yoktan var edendir. O'nun nasıl çocuğu olabilir? O'nun bir eşi de yoktur. Her şeyi O yaratmıştır. Ve O her şeyi hakkıyla bilendir. İşte Rabbiniz olan Allah! O'ndan başka hiç bir ilâh yoktur. O, her şeyi yaratandır. O halde O'na kulluk edin. O, her şeyin üstünde kendisine güvenilip dayanılacak mutlak bir vekildir. 6-102 İşte Rabbiniz Allah bu! O'ndan başka ilâh yoktur; O, her şeyin yaratandır. O'na kulluk edin, O her şeye vekildir. 6-106 Rabbinden sana vah yedilene uy. O'ndan başka İlah yoktur. Ve müşriklerden yüz çevir.

6-19 De ki: "Şahitlik bakımından hangi şey daha büyüktür?" De ki: "Allah benimle sizin aranızda şahittir. Sizi ve kime ulaşırsa kendisiyle uyarmam için bana şu Kur'an vah yedildi. Gerçekten Allah'la beraber başka ilahların da bulunduğu siz mi şahitlik ediyorsunuz?" De ki: "Ben şehadet etmem." De ki: "O, ancak bir tek olan İlah'tır ve gerçekten ben, sizin şirk koşmakta olduklarınızdan uzağım." 6-46 Mekkelilere de ki: Bana haber verin! Eğer Allah kulağınızı, gözlerinizi alıp sizi sağır ve kör bırakırsa, kalplerinizin üstüne bir de mühür vurursa, Allah'tan başka onları size getirecek ilah kimdir? 6-80 Ben O'na eş tanıdığınız şeylerden hiç bir zaman korkmam. Meğerki Rabbim, hakkında bir şey dilemiş olsun. 9-129 Onlar yüz çevirirlerse, de ki: "Bana Allah yeter. O'ndan başka İlah yoktur. Ben O'na tevekkül ettim ve büyük arşın Rabbi O'dur." 9-31 Onlar, Allah'ı bırakıp bilginlerini, rahiplerini, Meryem'in oğlu Mesih'i ilâh edindiler. Hâlbuki bunlar da bir olan Allah'a ibadetten başkası ile emir olunmamışlardır. Ondan başka hiç bir ilâh yok.

2-154 Allah yolunda öldürülenlere 'ölüler' demeyin. Aksine onlar diridirler ancak siz fark edemiyorsunuz. 4-74 O halde, dünya hayatını ahiret hayatı karşılığında satanlar, Allah yolunda çarpışsınlar. Kim Allah yolunda çarpışır sonra öldürülür veya üstün gelirse ona büyük bir ecir vereceğiz. 3-157,158 Allah yolunda öldürülürseniz veya ölürseniz, Allah'ın size lütfedeceği mağfaret ve rahmet onların biriktirdiklerinden daha hayırlıdır. Andolsun, ölünce de öldürülünce de muhakkak ki Allah'ın huzurunda toplanacaksınız. 3-169,170 Allah yolunda öldürülenleri ölümler sanmayın. Aksine onlar diri olup Rableri katında rızıklandırılmaktadırlar. Allah'ın lütfundan kendilerine vermiş olduklarıyla sevinç içindedirler ve arkalarından henüz onlara kavuşmamış olanları, kendilerine bir korku olmayacağı ve üzülmecekleri üzere müjdeliler. 3-195 Şüphesiz hicret edenlerin, yurtlarından çıkarılanların, benim yolumda kendilerine eziyet edilenlerin, çarpışanların ve öldürülenlerin kötülüklerini örtecek ve kendilerini altından ırmaklar akan cennetlere sokacağım. Bu Allah katından bir karşılıktır. Karşılığın en güzel olanı Allah katındadır.

9-111 Allah, Allah yolunda çarpışıp öldüren ve öldürülen müminlerden, karşılığı cennet olmak üzere, mallarını ve canlarını satın almıştır. Bu O'nun üzerine, Tevrat, İncil ve Kur'an'da vadedilmiş olan bir haktır. Allah'tan daha çok ahbine vefa gösterebilen kim vardır? Su halde yapmış olduğunuz bu alışverişinizden dolayı sevinin. İşte büyük kurtuluş budur.

**Bu âlem kim görürsün bir tecelligahtır cânâ
Kimi akıl kimi mecnun kimi agâhtır cânâ**

**Kimi zâlim kimi mazlum kimi fasık kimi masum
Kimi abid kimi zahit kimi gümrahtır cânâ**

**Kimi âlim kimi cahil kimisi Mürşid-i kâmil
Kimi müflis kimi de sadrı ulvi câhdır cânâ**

**Sunûât-ı ilahidir bu ef'al-i tenevvü hep
Her eşya bir tecelli-i mahzar-ı billahdır cânâ**

**Münezzeh cümle eşyadan acep sırr-ı hafidir bu
Görünen her mezâyâdan yine ol şahtır cânâ**

**Bu kıl ü kal bu kesret oluptur perde-i vahdet
Görünen perdeden yine Cemalullahdır cânâ**

**Gören kimdir görünen kim bu vahdet-hanede Hilmi
Gören de görünen de cümle nûrullahdır cânâ**

ALINTI BÖLÜMÜ

Seni sevmenin tadı var yüreğimde, sözlerinin izi var. Gözlerin değdi bir kere gözlerime, gözlerimde izin var. Dilimde ismin, yüzümde nefesin, sonuna kadar yaşadık sevilmenin hazzını. Hislerimde şefkatinin izi var. Sensiz olsam da buralarda, kulağımda sesinin izi var. Ne güzel yaşadık aşkı seninle, aşkının ruhumda izi, bende aşkının daimîliği var.

SEVGİYE DAİR

Huzurda olmak için
Yokluğa girmek gerekir.
Yokluk, varlığın sahibine
Götürülecek tek hediyedir.

GÜL KOKULARI

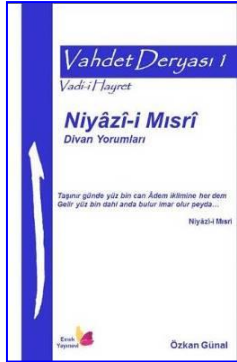

*Anda Hak aşikâr demini dem edene, zulmet perdesi kalkar demini dem edene.
Muhabbet zevki artar, gönlü neşeyle dolar. Muhammet nuru kaplar demini dem edene.
Fail-mevsuf bir olur, mevcutta Hakk'ı bulur, Fakir bunda yok olur demini dem edince.*

ÖZÜM UYANIYOR

**Dünya ile ukbayı ko ula ile uhrâyı ko
Var ol kuru sevdâyı ko matlab yeter Sübhân sana**
(Dünyayı bırak, ahreti düşünmeyi terk et; şan, şeref ve benzeri şeylerin peşinde koşmayı bırak; dünya sevgisi olan bu kuru sevgiyi bırak; istenilecek şey olarak sana Sübhân yeter.)

Dünya şehâdet âlemi olup maddesel boyuttur ve dünya da dâhil, yaratılmış olan her şey gelip geçici, fâni olucudur. Dünyanın kendisinde mevcut olan ve insan için yaratılmış güzelliklerde dünya ile birlikte gelip geçicidir. (Onlar, kendi nefisleri hakkında tefekkür etmiyorlar mı? Allah gökleri ve yeri ve ikisinin arasındaki şeyleri ancak hak ile ve belirlenmiş bir süre ile yarattı. Ve muhakkak ki insanların çoğu, Rablerine mülâki olmayı (hayatta iken ruhlarını Allah'a ulaştırmayı) inkâr edenlerdir.) Bizlerin bedeni bu dünyadan, bu dünya için halk edilmiş olup bedensel boyutumuzun ihtiyacı olan her ne var ise dünyada mevcuttur. Bu sebeple kendisi de bir dünya olan nefsimizin dünyaya olan taleplerinin olması ve bu taleplerinde her zaman daha iyisini arzulaması yine kendi emmaresinin doyumsuzluğu ve devamlılığı içindir. Bizlere, beyitte anlatılan “dünyadan geç” ibaresi, dünyaya olan hırs ve isteklerimizin hükümsüz kalmasını vurgulamak içindir.

VAHDET DERYASI

Varlık,
Kişiye nispetle
Fitne,
Hakka nispetle
Ziyet'tir.

GÜL KOKULARI 2

Elbise giyininp çıktım karşına
Elbiseden geçip bak da gör beni.

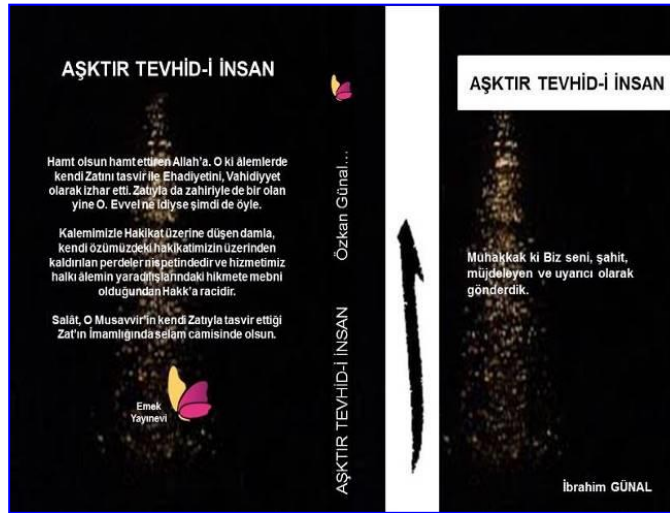
Apaçık ortada iken gizliyim
Ben perdelerini aç da gör beni.

Şah damarından da daha yakınım
Bakışın dışarda dön de gör beni.

Senin ben deyişin bana şirk etmen
Tövbe et şirkine sende gör beni.

Kendine arif ol kalma küfürde
Elbisemsin bunu bil de gör beni.

Fakir **Halil**'imin tecellisidir
Sirete nazar kıl kalpten gör beni.

Teslim oldum kâmile, zikrullahı talime
Nazar kıldı halime, la ilahe illallah

Gönül nasibin aldı, nice sırlara daldı
Dilim tutuldu kaldı, la ilahe illallah

Aşk oldu seyri cihan, feyiz alıp bu sırdan
Kalmadı gizli bir yan, la ilahe illallah

Melami zevk eridir, kalbi daim diridir
Meskeni dost yeridir, la ilahe illallah

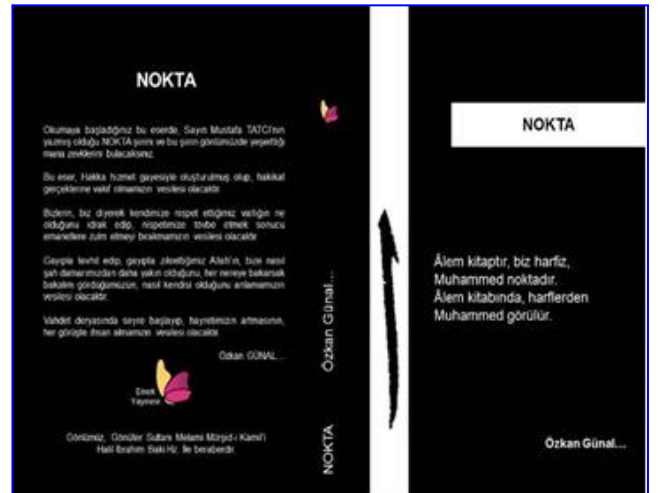
İbrahim'em yanarım, kalmadı hiç kararım
Gece gündüz efkârım, la ilahe illallah

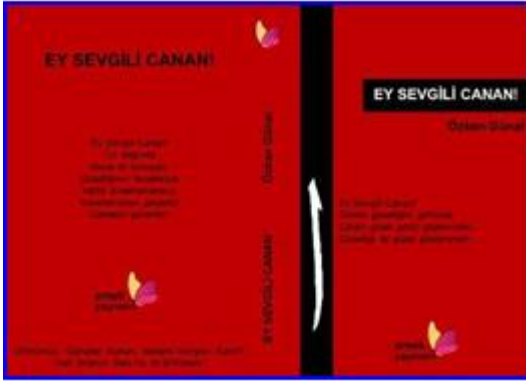
BEN KENDİMDEN ÇIKTIM YOLA

Ben ibaresi noktanın kendi varlığına vurgu yapmasıdır. Noktanın tafsilatı olan sıfatlarının esma ve suret giyinerek zuhura çıkışı olan eşyanın, noktadan ayrı olarak kendi varlığının noktanın zahiri olduğunu göremeyip, kendisine varlık verip, bu varlığa ben deyişi şirk olur. Noktanın bu varlıktan yani, zahirindeki eşyadan ben demesi şirk değil, imandır. Mansur Hz'nin Ene Hak demesi, noktanın Mansur esması alışıyla kendisini beyan etmesi olduğundan şirk değildir.

Noktanın kendisinden yola çıkması beyanıyla anlatılan, noktanın cümle varlığın özü olduğu, varlık dediğimiz eşyanın, noktanın zahiri olduğu, hangi eşyaya bakarsanız bakın gördüğünüz benim demesidir. Bir ağacın çekirdeğinin o ağaçtan, ben kendimden yola çıktım demesi gibi. Mısri Niyazi Hz Bu hususu şöyle beyan etmiştir.

Hep kitabı Hak'tır eşya sandığın
Ol okur kim seyri evlan eylemiş.

Ey sevgili canan!
Soyunup çıplaklığımla
Kendimi görmeyerek,
Kendimde gördüğümün
Kendini, seyretmekliğinde.

EY SEVGİLİ CANAN!

Yüreğim yangın yeri, hüznün yaklaşmış gelgitlerle.
Çarpıyorum sensizliğe... Darmadağınım... Dağ olmuş
bağlarım bir kıvılcım yetti, göklere ulaşan alevlerim var yeni
filizler yeşersin diye.

GİTMELİYİM

İşittiğine iştirak edemiyorsan daha şehadetine
eremediğindir.

Kelimenin şehadetine ermek, kelimeyi sahibiyle tevhit
etmekle mümkündür.

Aşk, bildiğinin şehadetine ulaştırır binektir.

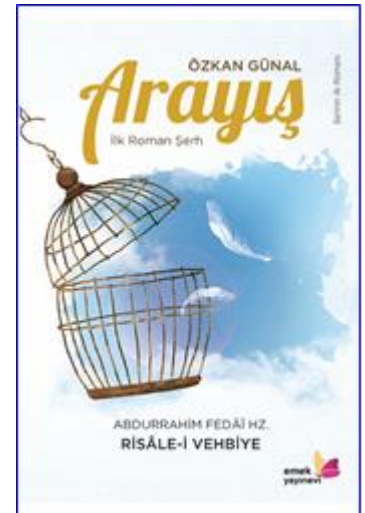
AŞKIN DİLİNDEN

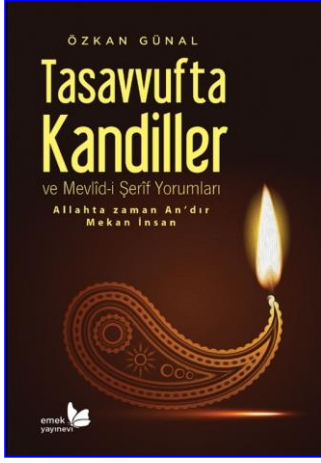
Talip evine girer girmez üzerine rahat bir şeyler giyip mutfağa giderek kendisine buzdolabından içecek alıp salonda camın yanında bulunan koltuğa oturup camdan dışarısını seyretmeye başladı. İçerisi sıcak, dışarısı soğuktu ve yağın yağmur her yeri ıslatıyordu. İçeceğinden içerken diğer elinin tersini cama dayadığında dışarısının ne kadar soğuk olduğunu hissetmiş oldu, tıpkı Bursa'da babasının odasında yaptığı gibi...

İnsanın da dışı farklı içi farklı olabiliyor ve bu farkı anlamak için hissetmek gerekiyor. Hissetmiyorsak farkı anlamak mümkün değildir. Zaten bütün içsel duygular hissetmek değil midir? Mahmut abisinin gelişi, Talip'in içindeki hisleri dışarı çıkartmıştı. Mahmut'un gelişiyle talip cama dokunur gibi kendi iç âlemine dokunmuştu, hissetmek adına. Kararsızlığı hala netleşmemiş bir halde, belirsizlikler içinde gözünün önüne Kenan Efendiyle babasının mezarı başında yaşananlar. Anlamak istemediği için anlamaya çalışmadığı söylenenleri, şimdi anlamak için tekrar işitmeye başladı.

“Senin babanın oğlu olman, burada önemli değil Talip! Burada önemli olan yani itibar edilen Gönül'dür. İçinde bulunduğun yaşamı yaşamaya devam ederken, aynı anda burada olamazsın. Dervişlik, fedakârlıktır ve fedakârlık yapmadan dervişliğin güzelliği sende oluşmaz.”

ARAYIŞ

Yaşantımızda, bize bizimle tecelli eden Allah'a yine kendimiz kadar uzak kalıyor ve şirki, tevhit sanıyoruz. Öncelikle, yapmamız gerekenlerin ilki, Allah'a ait ne biliyorsak tümünden vazgeçmektir.

Kendimizi gerçeklikten uzaklaştırarak kendi aslımıza cahil bırakan bilgilerden kurtarmaktır. Bu, içi kirli su dolu olan bardağı dökmek gibidir. Dökelim, bardağı temizleyelim ki içine içilebilir su konulsun. Bizim bilgimizde Allah, ötelere ötesinde, yedi kat gökyüzünde, bilinmez, görülmez, işitilmez olandır. Eğer Allah zannedildiği gibi kendi sarayında etrafında melekler ordusuyla tahtında oturup etrafına emirler veren ve hükmeden dünyadan, yaşamdan ve dahi bizden ayrı bir ikinci varlıksa, Allah yarattığıyla birlikte değilse o zaman neden âlemi, yaşamı ve bizi yarattı?

***Allah yaratmazdan evvel de kendisi mevcut değil miydi?
Allah'ın bizi yaratması, öylesine yaratmış olmak için mi?***

Allah'ın bizi ve tüm âlemi, bilinmeyi istemesiyle yaratmasını kabul ediyorsak o zaman soruyorum sizlere, Allah bilinmeyi istediği için yarattığı yaşamdan ayrı bir yerde olabilir mi? Nasıl ki bizler bilinmek için bir şey yaptığımızda yaptığımız şeyin içinde bulunuyorsak Cenabı Allah'ta sende, bende, yaşamda ve tüm âlemde bulunmaktadır. Allah sanıldığı gibi sadece gökyüzünde değildir, evet gökyüzü Allah'sız da değildir lakin Allah yaratmış olmasıyla yaratılmışlığa çıkan ve her zerreden kendisinin bir özelliğiyle kendisini ispat edendir. Yaratılmışlıkta Allah'sız hiçbir şey yoktur, olması da mümkün değildir. Eğer Allah'a varmak, Allah'ın kulum dediği iman ehli olanlardan olmak istiyorsak yapılması gereken Allah'ın kendisini anlatışındaki Allah gerçekliği bizim de gerçekliğimiz olmalı ve kendi yarattığımız Allah'tan geçip, kendi yarattığımız Allah'a göre ibadet etmeyi terk edip Allah'ın gerçekliğine iman ederek şahadet imanına götürecek ibadetleri yapmalıyız.

TASAVVUFTA KANDİLLER

BİTİM

Değerli okuyucu,

Emek Yayınevi, Dembir dergisinin 2016 yılı dördüncü, toplam on altıncı sayısını okuduğunuz için emeği geçenler olarak hepimize çok teşekkür ederiz. Umarız okuduklarınızın Allah'ın istediği şehadete olan bakışınıza katkısı olmuştur.

Şehadet işittiğimizi görmek olduğundan imanın kemali için olmazsa olmazdır. Öncelikle işittiğimizi görmek için işitilenin ne olduğunun bildirilerek kendi varlığımızda ispat edilmiş olması gerekmektedir ki ancak o zaman işittiğimizi görebilelim. Bu sebeple devreye işitmek girmektedir ve işitmek işittirilmiş olmaktır. Bir sedayı, seda olarak duymakla onu işitmek ve işittiğimizi anlayıp işittiğimize kendimizde şahit olmak imanın içini dolduran değerli kavramlardır. İşitmeyle kendimizde yeni bilgiler oluşturup bilmediğimiz alanda bilgimiz değiştiği gibi o bilgiyi görecek gözü de oluşturup gördüğümüzün de değişen bildiğimiz bilgi doğrultusunda değişmiş olması gerekir. Bildiğimiz değişti ama gördüğümüz değişmediyse bilginin şehadetine erememiştir. Şehadeti olmayan iman gaybi imandır ki gaybi iman, bizim kendi zannettiğimiz gibi şekillenmiş olup kendimizi de iman sahibi zannettirir.

Cenabı Allah, Kendisinden başka ilah olmadığına Kendisi şahitken Bizlerin Allah'tan başka ilah olmadığına şahit olmamız, Allah'ın zikrettiği insan olmak adına farzdır. Kendimize gayrılık vermek olan kendimizi ilahlaştırma boyutunda şirk ederken dilde kalan şehadet gerçeği inkârdır.

Bu sayımızı, Emek Yayınevinden yakında yayınlanacak olan, Özkan Günal'ın kaleme aldığı, düzenlemesini Emine Aytül Erol'un yaptığı, kandillerin tasavvuf yorumu olan *Ey İnsan!* isimli eserle noktalıyoruz.

Ey İnsan!

Değerli okuyucu,

Okumaya başladığınız bu eserde, Cenabı Allah'ın hükmü olan kelimelerinin bir araya getirilip yazılmış olan kutsal kitabımız yüce Kur'an'ı Kerimde bulunan *"Yasin"* suresinin günümüz kullanım diliyle tercümesini ve sarf edilmiş ayetlerin tasavvufi yorumlarıyla izahını bulacaksınız.

Cenabı Allah'ın beyanı olan *"Yasin"* suresi, insan namzedi olan bizlere, Allah'ın insan tanımına yüklediği anlam ile insanı anlatmaktadır. Hangi hallerde bulunursak insanlığımızdan uzak, şirk içinde yaşıyor oluşumuzu, hangi hallerde bulunursak şirkinden arınmış tevhit ehli olan iman üzerine yaşıyor oluşumuzu göstermektedir. Cenabı Allah bizlere, *"Yasin"* suresi 59-60-61-62 ayetlerinde,

Ey şirk ehli! Bugün siz bir tarafa ayrılın. Ben size nefsinize kulluk etmeyin, o size açık bir düşmandır, demedim mi? Sizden söz almadım mı? Bana kulluk edin, doğru yol budur, diye. Bu gerçeği biliyorken o sizden birçok nesilleri yoldan çıkardı. Ya o zaman düşünmüyor muydunuz?

diyerek, şirkin nefsimize, imanın kendisine kulluk etmek olduğunu göstermektedir.

Gönlümüz, gönüller sultanı, Melami Mürşid-i Kâmil'i, Damperli İbrahim, Halil İbrahim Baki Hz. ile beraberdir. Üzerimizdeki nurunun bizi aydınlatması, gönlümüzdeki yanan kandil oluşu, daimi olsun.

ALLAH ALLAH

